ΔΔΑ

ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 8ον — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 396
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 8

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΑΝΤ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ. 2

ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1926
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐσωτερικοῦ, ἐτησία δραχ. 100
Ἐξωτερικοῦ 1 Λίρα Ἀγγλίας
Ἀμερικῆς Δολλάρια 5

Πουλάκια μὲ ταῖρι καὶ πουλάκια χωρὶς ταῖρι

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΚΑΙ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τί τῆς ὑπολείπετο λοιπόν;

Ἡ Κρινούλα δὲν ἐδίστασε νὰ τὸ ὁμολογήσῃ.

— Ὁ θάνατος! Μόνος ὁ θάνατος θὰ μὲ λυτρώσῃ τώρα!...

Τὴν μάχαιραν, μὲ τὴν ὁποίαν ἠμύνετο κατὰ τῶν ἐπιβουλευομένων τὴν τιμήν της, δὲν τὴν εἶχε πλέον.

Ἀδιαφορον ὅμως.

Τρόποι αὐτοκτονίας ὑπῆρχον πολλοί.

— Θὰ περιμένω δυὸ ἡμέρες ἀκόμη, ἐσκέφθη. Ἔπειτα.. Χαῖρε ζωή καὶ ζήτω ἡ ἀπολύτρωσις.

Πράγματι.

Ἐπερίμενε δύο ἡμέρας καὶ μίαν νύκτα.

Ὅταν ἡ δευτέρα ἡμέρα παρῆλθε καὶ ἤρχισεν ἡ νὺξ αὐτή, ἡ Κρινούλα προσηυχήθη εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὸν ὁποῖον συνέστησε τὴν ψυχήν της, καὶ ἐψιθύρισεν.

— Ἂς ἑτοιμασθοῦμε τώρα γιὰ τὸ μεγάλο ταξείδι..

Ἀπεφάσισε ν' ἀπαγχονισθῇ.

Ἕνα κομμάτι ἀποσχιθὲν ἀπὸ τὸ ἰδιόν της φόρεμα, θὰ τῆς ἐχρησίμευεν ὡς σχοινίον ἀγχόνης...

— Καὶ ὅμως, ἐψιθύρισε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Κρινούλα. Εἶμαι ἀπηλπισμένη, καὶ ἐν τούτοις κάποια προαίσθησις μοῦ λέγει, ὅτι πρέπει νὰ ζήσω...

Αἴφνης ἀνεσείρτησεν.

Ἐνόμισεν ὅτι ἀπὸ τὰ βάθη τῆς φυλακῆς της προσεχώρουν ἠχοῦσαι κάποιον θορυβον.

Ἐπρόσεξε καὶ ἐβεβαιώθη.

— Κάποια σιδερένια θύρα τρίζει καὶ ἀνοίγει, ἐψιθύρισεν. Κάποιος μπαίνει ἐδῶ μέσα.

«Πετρονικολοῦ· «Λαμπάρδη.»

Ἦσαν πράγματι ἡ μαγισσα καὶ ὁ Ἕλλην ναύτης οἱ ὁποῖοι ἀπὸ μίαν πλαγινὴν οἰκοίαν ἀνήκουσαν χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ κανείς, εἰς τὴν πρώτην, εἶχαν εἰσύσει μέχρι τῆς οἰκίας τοῦ Ἰταλοῦ ὁ.' ἐσκαφεισης ὑπογείου στοᾶς.

Ὅλα αὐτὰ εἶχαν γίνει μετὰ πλήρη συμφωνίαν τῶν Ἑλλήνων σωτήρων καὶ τοῦ Πέρου, περὶ τοῦ ὁποίου θὰ ὁμιλήσωμεν κατωτέρω μὲ τὴν γρηᾶν μάγισσαν.

Ὁ Λαμπάρδης ἐπὶ τέλους κρατῶν λυχνίαν, διὰ τῆς ἀνοιγείσης εἰς τὸν τοῖχον ὀπῆς, εἰσῆλθε εἰς τὴν φυλακην τῆς Κρινούλας...

Τὸ κελλὶ ἐφωτίσθη τότε καὶ ἡ Κρινούλα ἀνεκαλύφθη.

= Τὸ στοιχειὸ τοῦ θησαυροῦ! ἐψέλλισεν ἡ Πετρονικολοῦ.

— Ὦ! καλοί μου ἄνθρωποι, εἶπεν εἰς τοὺς ἀνελπίστους ἐκείνους ἐπισκέπτας τη, ἡ Κρινούλα. Δεν εἶμαι στοιχειο. Μια δυστυχισμένη εἶμαι ποὺ ἐφυλάκισαν ἐδῶ μέσα... Μιὰ σκλαβιά!

— Εἶσαι ἡ Κρινούλα, ἀνέκραξεν ὁ Λαμπάρδη, εἶσαι ἐκείνη ποὺ ζητοῦσε νὰ ἐλευθερώσῃ ὁ φίλος μου ὁ Πέρος..

— Ἡ Κρινούλα ναί· ἐγὼ εἶμαι.

— Ἂς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεός.. Ἔλα. Κρινούλα. Ἂς μὴ μείνωμε περισσότερο ἐδῶ. Ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο ποὺ ἦλθ με δυό, θὰ φύγουμε τρεῖς τώρα.. Πετρονικολοῦ...

— Κᾶτι, ὅμως δὲν πρόσεξες, Λαμπάρδη..

— Ποιό;

— Ὅτι ἡ κοπέλλα δὲν πρέπει νὰ φύγῃ μὲ φορέματα ποὺ φορεῖ ἀπ' ἐδῶ.

— Ἀλλά;

— Ναί. Ἂς βγάλῃ αὐτὰ ποὺ φορεῖ καὶ ἂς ρήξῃ στῆς πλάκαις τῆς αὐτό μου τὸ ἐπανωφόρι.. Σὲ ὁ,τι ἐπίτι μας ἔχουμε φορέματα. Ἡ κόρη μου ἡ Μηλίτσα ἔχει μιὰ φορεσιὰ δική της ἀφισμένη. Τὴν φορεῖ ἡ Κρινούλα, καὶ ἔτσι δεν γναρίζεται..

— Καλὰ τὸ συλλογίσθηκες... Ἔτσι μάλι στα εἶνε καλλίτερα. Σᾶν βροῦν ἐδῶ τὰ φορέματατά τῆ Κρινούλας, δὲν θα ξέρουν τί νὰ ὑποθέσουν.

Ἡ Κρινούλα, ὡς ἐν ὀνείρῳ διατελοῦσα, ἔπραξεν ὅπως τὴν συνεβούλευσαν οἱ ἐλευθερωταί της.

Ἀπέβαλε τὰ ἐξωτερικά της φορέματα, ἔρριψεν ἐπάνω της τὸ φόρεμα τῆς πετρονικολοῦ, καὶ εἶπεν·

— Εἶμαι ἕτοιμη.

— Ἔλα λοιπόν. Δόσε μου τὸ χέρι σου, Κρινούλα. Αὔριον θὰ εἶσαι μὲ τὸν Πέρο μακρυὰ ἀπὸ τὸν κατραμένον αὐτὸν τόπον

Καὶ ὁ Λαμπάρδης ἐπέρασε πρῶτος διὰ τῆς θυρίδος.

Ἡ Κρινούλα τὸν ἠκολούθησε.

Τελευταία ἐπέρασεν ἡ Πετρονικολοῦ, ἡ ὁ ποία ἐφρόντησε νὰ κλείσῃ τὴν σιδηρᾶν θυρίδα, τὴν ὁποίαν ἐξηκολούθει πιστεύουσα ὅτι ἀνεύρε διὰ τῆς δυνάμεως τῶν μαγικῶν της καὶ ἤνοιξε διὰ τῆς δυνάμεως τῆς βοτάνης, τὴν ὁποίαν ἔφερε μαζί της.

Ὁπωσδήποτε, μετ' ὀλίγον ἡ Κρινούλα εὑρίσκετο ἐν πλήρει ἀσφαλεῖᾳ μέσα εἰς τὴν κατοικίαν τῆς Πετρονικολοῦς, εἰς μέρος δηλαδὴ εἰς τὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν θὰ ἐσκέπτετο νὰ τὴν ἀναζητήσῃ.

Καὶ τότε ἡ Κρινούλα ἡ ὁποία δὲν εἶχε καταρθώσει ἀκόμη νὰ ἐξηγήσῃ τὴν σειρὰν τῶν περιέργων γεγονότων, τα ὁποῖα ἐλάμβανον ἀπὸ τόσης ὥρας χώρας πρὸ τῶν βλεμμάτων της, εἶπεν εἰς τὸν Λαμπάρδην.

— Δὲν σὲ ξέρω ποιὸς εἶσαι. Ἄκουσα ὅμως ὅτι εἶσαι φίλος τοῦ Πέρου καὶ αὐτὸ μὲ φθάνει. Ἔλα τώρα νὰ σοῦ διηγηθῇς ὅ,τι ξέρεις. Νὰ μοῦ διηγήσῃς ὅ,τι ἐγὼ δὲν κατορθώνω νὰ ἐξηγήσω μόνη μου... Λέγε· σὲ ἀκούω...

* * *

Ὅταν ὁ Λαμπάρδης ἐτελείωσε τὴν διηγησίν του, Ἡ Κρινούλα ἔκλαιεν.

— Ἀρχοντοποῦλά μου τῆς εἶπε τότε Στὰ μάτια σου δὲν πρέπουν κλάμματα πειά. Γιατὶ κλοῖς;

— Ἀπὸ χαρά... Καὶ τῆς χαρᾶς τὸ δάκρυα δροσίζουν τὰ μάτια δὲν τὰ καίνε. Ὁ Πέρος μου! Ποιὸς ξέρει τί ἔχει τραβήξει κι' αὐτὸς ὁ ἄμοιρος για νὰ φθάσῃ ὡς ἐδῶ στὸ μέρος ποὺ ἡ τύχη μου μὲ ἐπέταξε!...

— Ὑπέφερε πολλὰ ναί· Δὲν μοῦ τὸ εἶπεν. Ὅμως τὸ κατάλαβα... τώρα σὲ λίγο θὰ ἔλθῃ νὰ σε εὕρῃ..

Δὲν ἦλον, ὅμως, μοιραῖον νὰ συναντηθῇ ἀμέσως; ὁ Πέρος μὲ τὴν ἀπελευθερωθεῖσαν Κρινούλα.

Κάποιος ἄλλος τὸν ἐκράτει ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν χρυμμένον.

Ἡ Μηλίτσα, ἡ κόρη τῆς μαγίσσης, τὸν εἶχεν ἐρωτευθῆ μολις τὸν εἶδε. Καὶ ἀπεφασισε νὰ τὸν κάμῃ ἰδικόν της.

Τοιουτοτρόπως, ἐνῷ ὁ Πέρος συνενοεῖτο μὲ τὴν μάγισσαν καὶ τὴν ἔξερεν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν Λαμπάρδην, διὰ νὰ ἐργασθοῦν ὅπως εἴδομεν ὅτι εἰργάσθησαν, ἡ Μηλίτσα, ἡ ὁποία ἤευρεν ὅλλα τὰ μυστυκὶ βοτάνι τῆς μάνας της ἐπέτυχε τὴν κατάκτησιν τοῦ νέου.

Τοῦ ἔδωκε πρῶτα μὲ τρόπο νὰ πιῇ τὸ βοτάνι τοῦ ὕπνου τὸ ὁποῖον τὸν ἀπεκοίμησεν. Εἰς τὸν ὕ νον του ἔδωκε τὸ βοτάνι τῆς ἀγάπης. Καὶ ὅταν ὁ Πέρος ἐξύπνησεν, ἐρλέγετο ἀπὸ πόθον διὰ τὴν Μηλίτσαν, δὲν ἠνοοῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντά της, ἔγινεν ἐραστής της!

Μάγισσα κατὰ μαγίσσης.

— Ποιὸς χτυπάει τέτοιαν ὥρα;

— Ἐγώ, Μηλίτσα..

— Ἡ μαννα μου;

— Ναί

— Τι θέλεις;

— Ἀνοιξέ μου

— Ἀ μάννα... μάννα...

— Σοῦ χαλῶ τὴν ἡσυχία σου;

— Κᾶτι χειρότερο.. Μοῦ κλεβεις στιγμαῖς ἀπὸ τὴν εὐτυχία μου.

— Ἔλα καὶ ἄνοιξέ μου, Μηλίτσα.., Μὴν ἀφιεις τὴ μάννα σου νὰ περιμενῇ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της.

Τώρα ποὺ ἤρθες θὰ σ' ἀνοίξω. Περίμενε ὅμως...

Κατῆλθε τῆς κλίνης της, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ὑπνωττεν ὁ Πέρος.

Ἔυρε τα παραπετ.ὀματα τῆς κλίνης καὶ ἔπειτα ἐψιθύρισεν εἰς τὸν κοι.ὀμενον·

— Κοιμήσου ἀγαπημένε μου τώρα... Ἐγὼ θἄρθω νὰ σὲ ξυπνήσω μονάχη μου.

Κ ὶ ἔδραμεν ὅπως ἀνο ξῇ εἰς τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία εἰ ελθοῦσα ἐμειδιασε καὶ εἶπε·

— Δ ν ἐκοιμᾶσο, βεβαια...

— Ὄχι..

— Τοῦῆ ευρα. στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀνδρὸς ἡ νέα γυναῖ α τῆς περισσότεραις φοραῖς μένει ξάγρυπνη.. Ἐδῶ τὸν ἔχεις τὸν καλό σου ἀκόμη;

— Ἐδῶ, ναί..

— Δὲν τὸν βρόεθηκες ἀκόμη;

— Ὄχι. Καὶ οὔτε θὰ τὸν βαρεθῶ ποτέ.

— Ὦ! ὦ! λόγια! λόγια ποὺ τὰ λένε ὅλαις στὴν ἀγχη..

Μάννα μου! ἂν ἤρθες ἐδῶ νὰ ἀρχίσῃς τὰ ἴδια πάλ , κάνεις καλα νὰ φύγῃς..

— Ὄχι. Ἤλθα νὰ μείνω νὰ ἐξακολουθήσω τὴ δ ὑλειά μου.

Ἡ Μηλίτσα δὲν κατώρθωσε νὰ κρύψῃ τὴν δυ ᾳορίαν της διὰ τὰς νέας ἀποφάσεις τῆς μητρός της.

Ἐξοῦσε τόσον εὔφορφα ἐκεῖ μέσα, μόνη μὲ τὸν Πέρο!

Ἀλλα τι εἰμποροῦσε νὰ κάμῃ;

Ν ἀπ διώξῃ τὴν γραῖαν;

Ἀδύνατον!

Ἡ Πετρονικολοῦ θὰ ἔτευγεν.

Ἐζήτησε, τούτου ἕ εκεν, νὰ ἔλθῃ εἰς κάποιαν συνεννόησιν μαζί της.

Καὶ τῆς εἶπεν·

— Μάννα μου, ἄκουσέ με. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ ἀγάπησα ἐγώ, ἀφωσιώθηκα στὸν ἄνδραν ποὺ ἀγαπῶ; καὶ δὲν λογ ριάζω τώρα κανένα. Οὔτε σένα, μάννα μου, δὲν σὲ λογαριάζω..

Τ ὰ μάτια τῆς Πετρονικολοῦς ἄστραφαν ἀπὸ ὀργήν.

Ἐν τούτοις δὲν ἐξεδήλωσε τὴν ὀργήν της ἐκ ίνην.

Καὶ ἠσιώτησεν.

Ἡ Μηλίτσα σὲ ἐξηκολούθησε·

Ἀφοῦ θέλεις νὰ μείνῃς ἐδῶ μεῖνε. Ὅμως ξέρε ὅτι ἐκεῖ μέσα δὲν θὰ ζητήσῃς ποτὲ νὰ μπῇς. Τῇ; ἡ ἐραις θὰ τῇ περᾷς στὴν αὐλὴ καὶ σ' ἐκείνην τὴν κάμαρα.

— Γιατί;

— Δὲν θέλω νὰ ἰδῇς τὸν ἀγαπημένο μου.

— Γιατί;

— Ἀ μάνα μου! Ξέρω τὶ μῖσος ἔχεις μέσα στὰ σ ήθεια σου ἐναντίον του καὶ φ ροῦμαι ὅτι μονεχη ἠμπορεῖς νὰ τὸν σκοτώσῃς.

— Ἐγώ;

— Ν ί.

— Ἐσσι τρελλή! Δὲν μὲ νοιάζει διόλου τὶ κάνεις. Εἶσαι γυναῖκα πειά καὶ ἠμπορεῖς μονάχη σου καὶ κρίνεις. Ἔτσι σοῦ ἄρεσε νὰ κάνῃς καὶ ἔτσι ἔκανες.

(*Ἀκολουθεῖ*)

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΠΑΛΙΝ Η ΠΡΟΣΦΥΓΟΠΟΥΛΕΣ

Ἡ φίλη τῆς «Σφαίρας» Melle Brunette ἐξ ἀφορμῆς τῶν ὅσων ἔπραξε ἄλλοτε γιὰ τῆς προσφυγοπούλας μας, εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ γράψῃ αὐτὰ τὰ λόγια.

Ἀλήθεια πρέπει νὰ εἶσθε πολὺ καλὸς γιὰ νὰ βρίσκητε μέσα στὸν θησαυρὸν τῆς καρδιᾶς Σας λόγια γλυκὰ γιὰ τὴς προσφυγοπούλες! Πόσες καὶ πόσες καρδιὲς ἐσκίρτησαν χθές, πόσα χείλη δὲν διεπάλησαν σὲ χαμόγελο εὐγνωμοσύνης!

Χίλια εὐχαριστῶ!

Ἀ! ἡ καϋμένη ἡ προσφυγοπούλα! πόσον παρηγκωνίσθη, πόσας ὕβρεις ἡ ἀρχοντοπούλα τῆς χθές, πόσους ἐξευτελισμούς.

Γιατί;.. γιατὶ ἦταν προσφυγοπούλα!

Ἔπρεπε πρὸ τριετίας, ἐκεῖνες ποὺ θὰ μιλοῦσε εὐμενῶς γιὰ μιὰ προσφυγοπουλα, ἔπρεπε νὰ εἶνε πολὺ τολμηρὸς! Ἀ! αἱ ἀναμνήσεις αὐταί! Ὅταν ζητοῦσε ἐργασία, κι' ὁ ἄλλος μάθαινε πῶς ἦταν Σμυρνιά, τὴν ἀπέφευγαν σὰν παιώλη! πόσας ἀπογοητεύσεις!!

Σήμερα, εὐτυχῶς, λιγάκι τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Καὶ μέσα στοῦς λίγους, κύλιοι καὶ τὸ δικό Σας βάλσαμο στὴν πονεμμένη ψυχη μας Μερσί!

Ἐργαζόμεθα ναί! χωρὶς κανένα παράπονο. Πρὸς τί; «ὅταν ὁλόκληρο ἔθνος πάσχει, εἶναι ἀμάρτημα νὰ παραπονῆται τὸ ἄτομον» εἶπε, ἂν δὲν ἀπατῶμαι ἀπάνω κάτω ὁ Θουκιδίδης.

Δὲν μᾶς μέλλει!

Ἀλλά ...

Πόσο πονεῖ ἡ ψυχή μας, ὅταν θυμηθοῦμε τὴν ἀσυγκριτη στὰ κάλλη νύμφη τῆς Ἰωνίας, σκλάβα, μέσα στὴν κλειστὸ χαρέμι τοῦ τυράννου!

Ζοῦμε οἱ περισσότεροι, μὲ πολὺ λίγες ἐλπίδες κι' αὐτὸ γιατί, ἡ ἐλπὶς εἶναι παρηγοριὰ τῶν δυστυχούντων.

Πόσο πολὺ δείχνουν, ἀλήθεια τὰ λόγια αὐτά.

Ὁ κόσμος τῆς Ἀθήνας, ὁ κατ' ἐξοχὴν κακὸς καὶ κοσμοπόλης, ἐπίκρανε πολὺ τὴς προσφυγοπούλες μας. Ἔχει δίκηο ἡ ἐπιστολογράφος μου. Ἀλλὰ τώρα μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ἐμφίλοχωρήσασα παρεξήγησις ἤρθη. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ κοσμοπόλευαν θαυμάζουν τώρα τὰ κοριτσια αὐτα ποὺ τὸ κελύφια του, ἀγωνίζεται σὰν πέντε ἄνδρες.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ

ὑπὸ LID

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄλλως τε καὶ ποῖος ἐκ τῶν ἐργατῶν ἤθελε κοιμηθῇ ἐπὶ τῆ κλίνης διὰ νὰ δολοφονηθῇ;

Τότε ἀνεμνήσθη ἐκ τῆς ἀφηγήσεως τῆς Χαΐδιν ὅτι ὁ Μπεσὶμ πασσᾶς εἶχε γίνει ἄφαντος, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ κανεὶς τίποτε.

— Ἀλλὰ ποῖος θὰ τὸν ἐφονευεν ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ ὑπογείου κοιτῶνος, ἂν μὴ ἡ ἰδία σύζυγός του;

Μήπως τὸν παρέσυρεν ἐκεῖ καὶ τον ἐδολοφόνησε μετ' ἄλλου τινὸς ἐραστοῦ της;

Ὁ νεανίας περιέπιπτεν ἀπὸ ὑποθέσεως εἰς ὑπόθεσιν· ἕνα μόνον ἦτο ἀναμφίβολον· ὅτι ἐπὶ τῆς κλίνης εὑρίσκετο σκελετὸς ἀνθρώπου ὡρίμου ἡλικίας, ὡς ἔκριναν ἐκ τῶν διαστάσεων τῶν ὀστῶν. Καὶ ὅτι ἀνῆκεν εἰς ἄνθρωπον, ὅστις κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου του δὲν ἐφορει ἐνδύματα

Τοῦτο ἤρκει διὰ νὰ πείσῃ τὸν Τιγρὰν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ δολοφονίας ἀνθρώπου κοιμωμένου.

Ἡ ἰδέα αὕτη τοῦ ἐπροκάλεσε ῥῖγος, καὶ ἠσθάνθη ἀμέσως τὴν ἀνάγκην ν' ἀπομακρυνθῇ ταχέως ἐκ τοῦ ἀπαισίου ἐκεινου τάφου!

Ἐπραχώρησε μέχρι τῆς ἔδρας, πρὸ τῆς ὁποίας εὑρίσκετο τὸ πτύον, τὸ ἀνέβαλεν ἐκ τοῦ ἐδάφους καὶ προτείνας αὐτὸ ἀνεζήτησε τὴν ἔξοδον...

Μετά τινα βήματα ὅμως οἱ πόδες του προσέκρουσαν ἐπὶ ἀντικειμένου, τὸ ὁποῖον δὲν μετεκινήθη ἐκ τῆς ὠθήσεως.

Ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ τὸ ἔψαυσε.

Ἦτο κιβώτιον τετράγωνον κεκλεισμένον.

Προσεπάθησεν ἐκ περιεργείας νὰ τὸ μετακινήσῃ ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον· ἐφαίνετο ὅτι εἶχε καρφωθῆ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἀνεζήτησε τότε εἶχτο σκέπασμα τοῦ κιβωτίου, τὸμέρος ποὺ θὰ ἐχρησίμευε πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ κλείθρου. Ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ εὗρε προεξέχουσαν λαβήν. Ἀνέσυρε τὸ σκέπασμα διὰ τῆς λαβῆς καὶ τὸ κιβώτιον ἠνοίχθη.

Τότε ἐγεθεὶς ἔφερε τὴν ἄκραν τοῦ πτύου καὶ τὴν ἐβύθισεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἀνοιχθέντος κιβωτίου.

Τὸ πτύον ἀνέδωκεν ἦχον νομισμάτων ἀποτόμως ἀνακινηθέντων.

Ὁ Τιγρὰν ἔ πληκτος ἐξηκολούθησε ν' ἀνακινῇ τὸ περιεχόμενον. Ἦτο ἦχος χρυσοῦ...

Ἔσκυψε καὶ ἐβύθισε τὴν χεῖρα του εἰς τὸ κιβώτιον. Ἡ χεὶρ του συνήντησε κερμάτια, τὰ ὁποῖα ἦσαν προφανῶς χρυσά.

Ὁ Τιγρὰν καταμέτρησε διὰ τῆς ἀφῆς τὸ πλατος καὶ τὸ ὕψος τοῦ πολυτίμου κιβωτίου, κατὰ δὲ τὸν πιθανὸν ὑπολογισμόν του ἐντος τοῦ χώρου ἐκείνου ἔπρεπε νὰ περιεῖχοντο ὑπὲρ τὰς τριακοντακισχιλίας λίρας.

Ὁ φυγὰς περιέπιπτεν ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἔκπληξιν.

Ἐδῶ θησαυρὸς· ἐκεῖ σκελετὸς ἀνθρώπου. Ὁ ἀναπόσπαστος καὶ αἰώνιος γειτων τοῦ χρυσοῦ.

Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη, ἀντὶ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ, τοῦ ἐπροξένησε πλειότερον τρόμον. Ἐνόμιζεν ὅτι τὰ ἀντηχήσαντα νομίσματα ἐρμήνευαν εὐγλώττως διὰ τὴν ψυχήν του μίαν ἀπαισίαν ἀπειλήν.

Ἀφῆκε τὸ πῶμα νὰ καταπεσῃ ἐκ νέου μετὰ κρότου ἐπὶ τοῦ κιβωτίου, καὶ προέταξε πάλιν τὸ πτύον, ζητῶν τοχέως τὴν ἔξοδον.

Μετὰ τινα βήματα ἠννόησεν ὅτι εὑρέθη εἰς τὴν θύραν, ἐκεῖθεν δὲ στραφεὶς ἀριστερά, ἐξηκολούθησεν τὸν δρόμον του.

Τὸ ἔδαφος ἦτο λεῖον πλέον καὶ οὐδὲν ἄλλο πρόσκομμα παρενεβλήθη πρὸ τῶν ποδῶν του, πλὴν τῆς ὑγρασίας τοῦ ἐδάφους, ἡ ὁποία ἐνιαχοῦ ἐδυσχέραινε τὴν πορείαν του.

Ἐν τούτοις ἐπροχώρει, κάμπτων δεξιὰ ἢ ἀριστερά, κατὰ τὴν προειδοποίησιν τοῦ πρότεταμένου πτύου.

Ἐπροχώρησεν οὕτω ἐπί τινα λεπτὰ τῆς ὥρας ὅτε ἠσθάνθη ὅτι ἡ ὀριγλὰ ὑγρότης τῆ, ἀτμοσσαίρας ἤρχισε νὰ ἐλαττοῦται καὶ να καθίσταται χλιαρωτέρα καὶ ζωηρωτέρα. Ἦτο προφανὲς ὅτι εἶχεν ἐξέλθει πλέον ἐκ τῶν σπλάχνων τοῦ λόφου καὶ ἐπλησιαζε πρὸς τὴν ἔπαυλιν ἐκ τῆς μυστηριώδους θύρας, διὰ τῆς ὁποίας θὰ εἰσήρχετο βεβαίως ὁ χλιαρὸς ἀὴρ ποῦ ἤρχιζε νὰ θωπεύῃ εὐεργετικῶς τὸ πρόσωπόν του.

Ὁ νεανίας ἀνέπνευσε βαθέως, ἐπωφεληθεὶς τῆς ἀτμοσφαιρικῆς μεταλλαγῆς, καὶ ἐξηκολούθησεν τὸν δρόμον του.

Μετὰ τινα βήματα ἠσθάνθη ὅτι οἱ πόδες του ἐπάτουν ἐπὶ λιθοστρώτου.

Ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ τοίχωμα· ἦτο καὶ ἐκεῖνο λιθόκτιστον, ὅπως ἦτο κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ὑπονόμου.

Δὲν ὑπῆρχεπλέον ἀμφιβολία ὅτι εὑρίσκετο εἰς τὸ τέρματῆς πορείας του, καὶ εἶχεν εἰσέλθει ἐντὸς τῶν τοιχων τῆς ἐπαύλεως τῆς Σουλτάνας...

Τότε ἀφῆκεν τὸ πτύον κατὰ γῆς καὶ ἐπροχώρησε προτείνων ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας...

Ἔτρεμε τώρα μήπως ἡ χεὶρ του δὲν ἤθελε συναντήσει τὴν κρυφίαν θύραν ἡ ἰδέα ὅτι ἐντὸς τοῦ μυστικοῦ κοιτῶνος εὑρίσκετο θαμμένος ἢ θρῶπος καὶ πλησίον του τόσος θησαυρός, τὸν ὠθήγει εἰς τὸ τρομερὸν συμπέρασμα ὅτι ἡ δολοφόνος ἐὰν ἦτο ἡ Τζεμιλέ, διὰ νὰ κρύψῃ τὸ ἔγκλημά της βέβαίως, θὰ εἶχε φραξει τὴν θύρων, διὰ παντός.

Μετὰ τὴν σκέψιν ταύτην κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης· ὁ δυστυχὴς ἤχισε νὰ ἐννοῇ ὅτι εὑρίσκετο θαμμένος ζῶν μεταξὺ ἑνὸς σκελετοῦ καὶ ἑνός ἀχρήστου δι' αὐτὸν θησαυροῦ.

Καὶ ἤρχισε πλέον νὰ προχωρῇ μηχανικῶς ὅλως καὶ ἀποθαρρημένος, ὅτε ἐσταμάτησεν αἴφνης καὶ ἠκροάσθη... Ἐνόμισεν ὅτι κατέφθανε μέχρι τῶν ὤτων του ἀπομακρυσμένος ἦχος φωνῶν καὶ γελώτων...

Κατ' ἀρχὰς ὑπέθεσε ὅτι ἦτο εἶδός τι ἀκουστικῆς παραχρούσεως ὀφειλομένης εἰς τὴν ἀγρυπνίαν, εἰς τὸν φόβον καὶ εἰς τὸν κάμαντοῦς τρομερᾶς ἐκείνης πορείας του.

Ἔ τροχώρησεν ἀκόμη καὶ ἠκροάσθη... Ὁ ἦχος τῶν γελώτων καὶ τῶν φωνῶν καθίστατο ἔτι μᾶλλον διακεκριμένος καὶ ζωηρότερος... Δὲν ἠπατᾶτο.

(*Ἀκολουθεῖ*)

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ὑπὸ ΙΩΑΝΝ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ κλητὴρ ἔστρεψε τεχνηέντως τὴν ὁμιλίαν.

— Μὰ δὲν μ' ἀφήνεις νὰ τελειώσω τὴν ὁμιλίαν μου κουμπάρε. Ἐγὼ νὰ πῶ κακὸ γιὰ τὸν κουμπάρο μου τὸ Λαχταράκη; Ἐγὼ τὸν γνωρίζω ἀπὸ καιρὸ ποὺ τῶσκαζε ἀπὸ τὸ σχολειὸ καὶ τὸν πηγαινα σπίτι τους. Ἐγὼ νὰ πῶ κακὸ γι' ἄνθρωπο, ποὺ ἔχομε φάγει ψωμὶ κι' ἁλάτι μαζί; Ὁ Ἀριστοτέλης εἶνε χρυσὸ παιδί καὶ παλληκάρι μιὰ φορά Μὰ θέλω νὰ πῶ ὅτι ἔχει μερικα ἐλαττώματα παίζει χαρτιά καὶ... τέλος πάντων, σὰν ἄνθρωπος κι' αὐτός. Ὅλοι ἔχουμε τὰ καλά μας καὶ τὰ κακά μας. Εἶπα τὸ λοιπὸν μήπως... πάλι γιὰ τὸ καλό σου, κουμπάρα, σ' τὴ τιμή μου.

— Εὐχαριστῶ, κουμπάρε, ἀλλὰ δὲν ἔχω κανένα παράπονο ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου.

Μεφιστοφέλειον μειδίαμα ἐφαίνετο ὑπὸ τὸν ξανθὸν μύστακα τοῦ κουμπάρου, ὁσάκις ἤκουε τὴν Μαριώραν νὰ λέγῃ «τὸν ἄνδρα μου» καὶ νὰ κολλοῦν τα χείλη της.

Ἄλλοτε παρετήρει τὴν νεαρὰν γυναῖκα μὲ βλέμμα, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε λάμψις τις ἐνοχλοῦσα αὐτήν, χωρὶς νὰ ἐννοῇ διατί. Τὸ βέβαιον δεν εἶνε ὅτι ἡ κεραμώδης μορφὴ τοῦ κλητῆρος εἶχεν ἔκφρασιν τινὰ χοιρώδη τὴν ὁποίαν συνεπλήρου ὁ χονδρότριχος καὶ πρὸς τὰ κάτω κλίνων μύσταξ.

Καὶ ὅταν τὴν ἐχαιρέτα, παρέτεινε τὴν χειραψίαν καὶ μίαν ἡμέρα μάλιστα τῆς ἐφάνη ὅτι τῆς ἔσφιγξε τὴν χεῖρα.

Ἀλλ' ὅλα ταῦτα ἦσαν τόσον ἀμφίβολα, ὥστε δὲν ἐτόλμα νὰ συναγάγῃ ἐξ αὐτῶν συμπέρασμα.

Ὁ Λαχταράκης, ὡς εἴπομεν, εἶχε καὶ τὰ καλά του φεγγάρια, καὶ τὰ καλά του φεγγάρια, συνέπιπτον μὲ τὰς ἐποχάς, καθ' ἃς ἐκέρδιζεν εἰς τὰ χαρτια. Τότε ἡ θέσις τοῦ συζύγου τοῦ ἐφαίνετο ὀιασκεδαστικὴ εὐχαρίστως, δὲ ἴσως νὰ ἐχόρευε, καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων του τὸ μωρό, ξεκαρδιζόμενος ἀπὸ τοὺς γέλωτας ἐπ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἦτο μ π α μ π ᾶ ς.

Καὶ κατ' εὐτυχίαν διὰ τὴν Μ ριώραν, ὁ Ἀριστοτέλης ἦτο εἰς τὰ καλά του ὅταν αὕτη πρωΐ ν τινα κατελύφθη ὑπὸ τῶν ὠδίνων τοῦ τοκετοῦ. Ἔκτρεξε προθύμως καὶ ἔφερε μαῖαν καὶ περὶ τὴν δείλην ἡ Μαριώρα ἐγέννησε θυγάτριον. Ὁ Λαχταράκης ἐμόρφασεν ὀλίγον. Τοῦ ἐφαίνετο ἀναρμοστον ἕνας παλληκαρᾶς ὡσὰν αὐτὸν νὰποκτήσῃ πρῶτο παιδὶ θηλυκόν, τὸ ἐθεώρει τρόπον τινὰ ὡς προσβολήν, ἡ (ποίη β βαιως ἀπηυθύνετο παρὰ τῆς Μαριώρας. Παρὰ τίνος ἄλλου; Κ' ἔπρεπε νὰ εἶνε ἄλλη ὥρα νὰ δῇ αὐτή!

Ἀλλὰ παρηγορήθη, ἀκούσας παρὰ τῆ: μοῖας ὅτι τὸ νεογνὸν τοῦ ὠμοίοζε μο ἀπαράλαντον! Καὶ τοι δὲ αἱ μαῖαι ὑποσημειοῦσιν ὅτι πᾶν βρέφος ὁμοιάζει πρὸς τὸν πατέρα του, ὅσον ἄθῳος καὶ ἂν εἶναι οὗτος ἀπὸ τὴν δημιουργίαν τοῦ παιδίου ἐκείνου ἦτο ἀληθὲς ὅτι τὸ τέκνον τῆς Μαριώρας εἶχεν ὁμοιότητά τινα πρὸς τὸν πατέρα του ὅσην ὁμοιότητα δίναται τις νὰ διακρίνῃ ἐπὶ τῆς μορφῆς νεο,νοῦ.

Καὶ ὁ Λαχταράκης ἠσθάνθη, ἂν ὄχι τὴν βαθεῖαν ὑπερηφάνειαν τοῦ ἄρρενος, βλέποντος τ

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Ἀρ. 28 (*Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου*)

— Εἰρήνη, Εἰρήνη !... Τί πρέπει νὰ πραξω τώρα διὰ ν' ἀνακτήσω ὅ,τι ἀπώλεσα

Ἡ μετάνοια τῆς Κασσιανῆς

Ἡ Εἰρήνη μὲ ὄμμα δακρύβρεκτον παρατήρησεν ἐπί τινας στιγμὰς τὴν Κασσιανήν, εἰς τὰς στιγμὰς τῆς μετανοίας της εὑρισκομένην. Ὑπῆρξα ἀπασθεῖσα τὴν νεάνιδα καὶ διάσασα αὐτὴν νὰ καθήσῃ ἐπί τινος ἕδρας.

— Ν' ἀνακτήσῃς, εἶπες, θέλεις, ὅ,τι ἀπώλεσες, ὦ Κασσιανή; Ἀλλὰ τί θέλεις ν' ἀνακτήσῃς ; Τοῦ Ἀκίλλα τὴν ἀγάπην, ἢ τῆς ψυχῆς σου τὴν σωτηρίαν ; Ὦ δυστυχισμένη μικρά ! Ὦ μεγάλη ἁμαρτωλή, ἡ ὁποία κατέστρεψες διὰ τοῦ ἄφρονος θυμοῦ σου τὰ ὄνειρα τοῦ εὐγενεστέρου τῶν ἀνδρῶν καὶ παρέδωκες εἰς τὸν Σατανᾶν τὴν τρυφερωτέραν τῶν ψυχῶν, τί ζητεῖς παρὰ τοῦ Θεοῦ σου ; Διότι ὅ,τι καὶ ἂν ζητήσῃς, ὅ,τι καὶ ἂν ἐπιθυμήσῃς τώρα, ὁ Θεὸς μόνος θὰ σοῦ τὸ δώσῃ. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς παρωργισμένος δὲν εἰσακούει τὰς ἁμαρτωλῆς τὰ ἁμαρτωλὰ αἰτήματα. Μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ, μεταξὺ τῆς ἰδικῆς σου ψυχῆς καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀκίλλα, ὑπάρχει ἄβυσσος ὁλόκληρος ἁμαρτήματος ἀτελειώτου. Ἐξιλέωτον τοῦτο τὸ ἁμάρτημα Κασσιανή, καὶ τότε, ἀλλὰ τότε μόνον ὁ Θεὸς θὰ ἐπακούσῃ τὰς δεήσεις σου καὶ θὰ σταλαξῇ τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν γαλήνην εἰς τὴν ψυχήν σου, ἐν τῇ ὁποίᾳ τώρα τρικυμίαι παθῶν καὶ θυελλαι ἀνομημάτων μυκῶνται. Δυστυχισμένη κόρη ! Ἤκουσα τὸν Ἀκίλλαν νὰ ὁμιλῇ περὶ σοῦ καὶ ἐκ τῶν λόγων ἐκείνου σε εἶχα γνωρίσει ὡς ἕνα ἐπὶ γῆς ἄγγελον, ὡς πλάσμα ἄκακον, ὑπεράγιον, Καὶ εμακάριζα τὸν στρατηγόν, ὁ ὁποῖος σὲ ἠγάπησε, τοὺς γονεῖς οἱ ὁποῖοι σ' ἐμεγάλωσαν, τὴν στέγην τοῦ οἴκου μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη καὶ ἐμεγάλωσε εἷς ἄγγελος. Ἀλλ' οἴμοι τῆς ἀπάτης ! Ἔρχομαι πρὸς σὲ καὶ σ' εὑρίσκω ὄχι ὅπως σ' ἐφανταζόμην, κόρην τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ κόρην τῆς ἁμαρτίας. Ὄχι νύμφην τοῦ Θεοῦ ἀλλ' ἐρωμένην ἑνὸς βασιλέως. Ὄχι πιστὴν εἰς τὸν ἀνηστῆρα, ἀλλ' ἀφωσιωμενην πρὸς ἕνα ἄνδρα, ὅστις οὐδὲν ἐπὶ σοῦ ἔχει ἢ δύναται ν' ἀποκτήσῃ οἰκειωμα.

«Ὦ Κασσιανή, Κασσιανή ! Τί ἔκαμες λοιπὸν τὴν ἀρετὴν σου, τί τὴν εὐσέβειάν σου, τί τὰ περθεγικα καὶ ἀθῶά σ ου ὄνειρα. Πῶς σύ, ἡ ἐν φόβῳ καὶ ἀγάπῃ Θεοῦ ἀνατραφεῖσα, κατώρθωσες νὰ λησμονήσῃς ὅτι ἐδιδάχθης, ν' ἀπαρνηθῇς ὅ,τι ἐπίστευες καὶ γὰ παραδοθῇς ἀσυνετος καὶ ἀσυλλόγιστος εἰς το ἁμάρτημα καὶ εἰς τὴν ἀνομιαν ; Καὶ ἂν δὲν ἐλυπήθης σὲ αὐτὴν, τὴν ὁποίαν παρεδόθες εἰς τῶν τιμίων ἀνθρώπων τὴν περιφρόνησιν, ἂν δὲν ἠσθάνθης οἰκτον καὶ ἔλεος πρὸς τὴν αἰθρίαν, τὴν ὁροσερὰν καὶ ἀναμαρτητον Κασσιανήν, τὴν ὁποίαν ἐθίαζες νὰ δυθισθῇ ἐν τῷ βορβόρῳ τῆς ἀκολασίας καὶ τῆς διαφθορᾶς, δὲν ἐλυπήθης τοὺς γενήτορας ; Ἡ λευκόθριξ κόμη τοῦ γηραιοῦ πατρός, τοῦ ὁποιου τὴν τιμὴν ἔσυρες εἰς τον ὁρομον τοῦ ἁμαρτήματος, δεν σὲ συνεκίνησε καὶ τῆς γηραιᾶς μητρὸς ἡ ἀγαπη δὲν ἴσχυσαν νὰ σε κρατήσουν εἰς τῆς ἀρετῆς τὴν ὁδόν ; Ὁ τιμιος οὗτος οἶκος τ.ν ὁποίον ἐδεβηλωσεν ἡ ἐν μεσονυκτίαις ὥραις παράνομος εἴσοδος ἑνὸς ἀκολάστου καὶ συκοφάντου βασιλέως, δὲν ἐφοβήθης ὅτι θὰ κατέπιπτε, θαπτων ὑπὸ τὰ ἐρείπιά του σέ, Κασσιανή, πρὶν λάβῃς καιρὸν νὰ μετανοήσῃς καὶ σώσῃς τὴν ψυχήν σου τούλαχιστον ; Ἐκείνη ἐκεῖ τῆς μικρᾶς ἐκκλησίας ἡ θέα δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ σὲ κάμῃ ποτὲ νὰ σκεφθῇς, ὅτι ὑπὲρ τὸ μῖσος, ὑπὲρ τὴν ἐκδίκησιν, ὑπὲρ τὸν ἀνάσιον καὶ ἀνιερον ἔρωτα, ὑπάρχει κἄτι τι, τὸ ὁποῖον λέγεται ἐγκαρτέρησις, συγνώμη, ἀνεξικακία ; Καὶ ἂν ὅλων αὐτῶν ἡ φωνὴ δὲν ἴσχυσε νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς ψυχῆς σου, ὦ Κασσιανή, δὲν ἀνεμνήσθης τούλάχιστον τοῦ μνηστῆρος, τὸν ὁποῖον ἁμαρτήσαντα ἀκόμη εἶχες καθῆκον, ὡς καλὴ Χριστιανή, νὰ ἐπαναφέρῃς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος ;

Ἡ Εἰρήνη ἔλαβε τώρα τὴν θέσιν καὶ αὐτὴ πλησίον τῆς Κασσιανῆς· ἐθώπευσε τὴν κόμην τῆς νεάνιδος, τὴν περιέβαλε διὰ βλέμματος φιλοστόργου καὶ ἔπειτα ἐξηκολούθησε. Καὶ ἡ φωνή της, φωνὴ ἁρμονικῶς γλυκεῖα, πλήττουσα ἡδέως τὰς ἀκοὰς τῆς ἁμαρτωλῆς κόρης, εἰσέδυσε μέχρι τῶν μυχιαιτάτων τῆς ψυχῆς της καὶ ἀντήχει ἡ φωνὴ Θεοῦ, ὡς σάλπισμα ἐγερτήριον παντος ὅτι ἀπέμενεν ἐν τῇ ψυχῇ ἐκείνῃ ἐκ τῆς προτέρας ἀρετῆς τῆς Κασσιανῆς.

— Ν' ἀνακτήσῃς θέλεις ὅ,τι ἀπώλεσες ; Ἀλλὰ τί πρῶτον καὶ τί ὕστατον θ' ἀνακτήσῃς, ὦ παναθλία ; τὴν ἡρεμίαν τοῦ πνεύματος ; τῆς ψυχῆς τὴν γαλήνην ; τὴν ἀπεμποληθεῖσαν εὐσέβειαν ; τοῦ Θεοῦ τὴν ἀγάπην ; τῆς καρδίας τὴν τρυφερότητα ; τὴν φιλανθρωπιαν ; τὴν ἀνεξικακίαν ; Τί ; Σὺ ἡ πολλαπλῶς ἁμαρτήσασα· σὺ ἡ παραδοθεῖσα τῇ ὀργῇ· σὺ ἡ μὴ σχοῦσα τὸ θαρρος νὰ συγχωρήσῃ· ἡ ζητήσασα νὰ ἐκδικηθῇς· σὺ ἡ ἐπιλήμμων τῶν καθηκόντων τῆς κόρης, τῆς μνηστῆς, τῆς Χριστιανῆς, πῶς τολμᾷς νὰ ζητήσῃς πάλιν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀπώλεσες χωρὶς νὰ σκεφθῇς τοῦ Θεοῦ τὴν ὀργὴν ; Μὲ βλέπεις ἀποροῦσα καὶ ἔκπληκτος ; Ἀμφιβάλλεις καὶ δὲν πιστεύεις εἰς τοῦ Θεοῦ τὴν ὀργὴν ; Οἴμοι Κασσιανὴ ταλαιπωρος, Κασσιανὴ ἔνοχος, Κασσιανὴ ἁμαρτωλή ! Ἐπίστευσες ὅτι ὁ Ἀκίλλας παρεδοθη εἰς νεους ἔρωτας. Ἔστω τοῦτο ἀληθές. Καὶ ὤφειλες λοιπὸν σὺ νὰ ὀργισθῆς ; Ὤφειλες νὰ πράξῃς ὅτι ἔπραξες, καὶ ἐκδικουμένη αὐτὸν ἀπιστήσαντα νὰ ἐξισωθῆς πρὸς τὸ ἁμάρτημα ἐκείνου, καὶ νὰ μιαγηθῆς αὐτόν, καὶ νὰ συνάψῃς καὶ σὺ νέους ἔρωτας ; Καὶ τὸ καθῆκον ποῦ ; Καὶ ποὺ ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς πίστεως, καὶ τῆς ψυχῆς ἡ εὐγένεια καὶ ἡ γενναιοφροσύνη ;

(*Ἀκολουθεῖ*)

C. WALK

10 4 — 11, 13 — 17 — 5 **10**

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ του ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ

(*Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου*)

Μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ τῶν καβαλιστικῶν τῆς στενῆς λωρίδος τοῦ χάρτου, τὴν ὁποίαν ἐκείνη εὗρεν εἰς τὸ κουτὶ τοῦ ρουμπινιοῦ καὶ τὴν ὁποίαν ἤθελα νὰ ἐξετάσω, παρουσιάζετο πάντοτε τὸ γλυκύ της πρόσωπον.

Ἐπὶ τέλους ἐπέτυχα νὰ συγκεντρώσω, μετὰ πολλοὺς κόπους, τὴν σκέψιν μου εἰς τὸ περίεργον αὐτὸ ἀντικείμενον. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὰ δύο τετραγωνίδια μὲ τὰ 10, τὰ ὁποῖα περιέκλειον, μοῦ ἔκαμαν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι κάπου ἀλλοῦ τὰ εἶχα ἴδῃ. Πῶς λοιπὸν ἦσαν εἰς τὴν μνήμην μου ; Ποῦ ἀλλοῦ παρὰ ἐντὸς τοῦ μεγάρου θὰ παρετήρησα. Τὸ βλέμμα μου ὅμως, εἰς μάτην ἐπλανήθη ἀνὰ τὸ δωμάτιον τῆς βιβλιοθήκης, εἰς τοὺς τοίχους, εἰς τὸ δάπεδον τὴν ὀροφὴν καὶ τὰ ἔπιπλα.

Ἐπιθεώρησα ὅλα τὰ διαμερίσματα, εἰς τὰ ὁποῖα μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς εἶχα σταθῆ, ἔττω καὶ πρὸς στιγμὴν ἀλλὰ τίποτε παρόμοιον δὲν εὗρον πουθενά.

Καὶ ὅμως ἤμην πεπεισμένος ὅτι ἡ μνήμη μου δὲν μὲ ἀπατοῦσε. Τὸ πρωτότυπον αὐτοῦ τοῦ σχεδίου ἔπρεπε νὰ ὑπῆρχε κάπου εἰς τὸ μέγαρον.

Κουρασθεὶς ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισα ν' ἀναθέσω τὴν φροντίδα αὐτὴν εἰς τὸν Στότζερ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἦλθον οἱ φερετροποιοὶ διὰ νὰ πάρουν μέτρον τοῦ νεκροῦ. Ἐφαντάσθη νὰ μὴ τοὺς ἀφήσω μόνους οὐδὲ στιγμήν, διότι δὲν εἶνε μικρὰ ἡ εὐθύνη, τὴν ὁποιαν εἶχα ἀναλάβῃ νὰ προσέχω τὸ κρυμμένον ρουμπινί, μικρὸν ἀντικείμενον, ἀξίας πέντε ἑκατομμυρίων δολλαρίων.

Ἐὰν ὁ Μ-ούοκ κάπου τὸ εἶχε κρύψῃ ἐντὸς τοῦ μεγάρου, ἦτο ἱκανὸς τὰ παντα νὰ κατορθωσῃ διὰ νὰ τὸ λαβῃ εἰς τὴν κατοχήν του.

Μόλις οἱ φερετροποιοὶ ἀνεχώρησαν, ὁ Στότζερ ἦλθε.

— Οὔχ ! ἀνέκραξεν, πίπτων ἐπὶ μιᾶς πολυθρόνας. Αὐτὸς ὁ Μπούρκ μ' ἐξεψύχησε ! Οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲν ἔμενε στὴν ἴδια θέσι ! Εὐτυχῶς ἦλθεν ὁ Φανσχάου νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ.

— Καὶ τί ἔκαμεν ὁ φίλος καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ;

— Τίποτε ! Ἀπὸ τὰ γραφεῖα Πάζ, ἐπήγαινε εἰς τὸ σπίτι του καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι του εἰς τὰ γρφεῖα Τὸ μόνον ποὺ ἔκαμε ἦτο νὰ μὲ πεθάνῃ τῆς πείνας.

— Λίγο τὸ κακὸ ἀπήντησα, καὶ σὲ λίγο θὰ τὸ διορθώσω, ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ δὲν αἰσθάνομαι βαρύτερο τὸ στομάχι μου ἀπὸ σένα.

Διηγηθὴν εἰς τὸν ὑφιστάμενόν μου ὅλα τὰ διατρέξαντα καὶ ἀφοῦ τὸν κατέστησα προσεκτικὸν διὰ τὴν ὀμίχλη τῆς οἰκίας, ἔφυγα διὰ νὰ φέρω τρόφιμα ἀρκετὰ καὶ διὰ τοὺς δύο μας

Ἐτιμήσαμεν ὅσον ἠδυνήθημεν καλλίτερα τὰ προσκομισθέντα καὶ εὐθὺς κατόπιν ἐπεδόθημεν εἰς μεθοδικὰς ἐρεύνας ἀνὰ τὸ μέγαρον, διὰ νὰ εὑρωμεν ἢ τὸ ρουμπίνι, ἢ τὰ καβαλιστικὰ σχήματα τοῦ κρυπτογραφήματος ἢ ὅτι δήποτε ἄλλο, συντεῖνον εἰς τὴν λύσιν τοῦ μυστυρίου. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσω, ὅτι τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἐπετύχαμεν.

Τὴν μίαν μετὰ μεσονύκτιον ἀπεφάσισα νὰ διακόψω τὰς ἐρεύνας διὰ τὴν ἐπομένην, καὶ ἀφήσας τὸν Στότζερ νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ ντιβάνι τῆς βιβλιοθήκης ἠγρήπνησα ἐγὼ μέχρι τῆς τετάρτης πρωϊνῆς. Τότε ξύπνη σα ἐκεῖνον καὶ ἐπλάγιασα ἐγώ, ἀφοῦ προηγουλένως τοῦ ἄφησα τὸ κρυπτογράφημα, διὰ νὰ τὸ ἐξετάσῃ μόνος, ὅπως μοῦ ἐζήτησε.

Τὸ ἑπόμενον πρωΐ, ἦλθεν ὁ ἀναχρὶς διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν αἰτίαν, ἐξ ἧς ὁ Πᾶζ ἀπεβίωσεν. Ἀναμένων τὴν ἄφιξιν τῶν μαρτύρων τοῦ ἐξέθεσα τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν μου, καὶ τοῦ ἀπέδιξα τὸ στενόμακρον χαρτὶ τοῦ κρυπτογραφήματος ἀναφέρων συγχρόνως τὰς λεπτομερείας τῆς εὑρέσεώς μου. Μόλις εἶδε τοῦτο, ἔδειξε ζωηρότατον ἐνδιαφέρον λέγων.

— Ἐννοῶ περὶ τίνος πρόκειται. Ὁ γέρων Πᾶζ εἶχε εἰς τὸ κουτὶ αὐτὸ τὸ πανομοιότυπον τοῦ πραγματικοῦ ρουμπινιοῦ, τοῦ ὁποίου τὴν κρύπτην ἀνεμφιβόλως αὐτὸ τὸ χαρτὶ θὰ ὑποδεικνύει.

— Καὶ ὅμως, ἀπήντησα, ὁ μακαρίτης το πραγματικὸν ρουμπίνι ἔδειξεν εἰς τὸν ἀνεψιόν του.

— Τόσο τὸ καλλίτερον ! Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ θεῖος κάπου προχείρως κατώρθωσε νὰ κάμῃ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἀληθινοῦ ρουμπινιοῦ μὲ τὸ ψεύτικο.

— Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ μάρτυρες εἶχον ἔλθῃ καὶ ἄφησα μόνον τὸν ἀνακριτήν, διὰ νὰ λάβω τὰς δεούσας προφυλάξεις. Πρῶτοι εἰσῆλθον εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ἡ ὁποία θὰ ἐχρησιμευεν ὡς ἀνακριτικὸν γραφεῖον ὁ κ. Μαγιὼ καὶ ο κ. Μπούρκ. Κατόπιν αἱ δύο δεσποινίδες, ἡ Φλοῦτε καὶ ἡ Κοῦπερ συνοδευόμεναι ὑπὸ ἑνὸς συμπαθητικοῦ γέροντος τοῦ κ. Ἀλβέρτου Φλοῦετ. Ἡ ἄφιξις των μοῦ ἐνεποίησε τόσην ἐντύπωσιν, ὅσην θὰ μοῦ ἔκαμε καὶ ἡ ἄφιξις τοῦ Σάχου τῆς Περσίας. Τὸν ἐκύτταζα μὲ προσοχήν. Μοῦ ἔκαμε τὴν ἐντύπωσιν ἀνθρώπου ἱκανοῦ νὰ κρύψῃ τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς σκέψεις του, τοὺς φόβους καὶ τὰς ὑποψίας του.

Ὅταν τὰ βλέμματα που προσέπεσαν ἐπὶ τῶν γαντωμένων χειρῶν του μοῦ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τὰ ἴχνη μιᾶς δεξιᾶς χειρός, ποὺ εἶχον εὑρῃ εἰς τὸ κερὶ τοῦ κηροπηγίου. Δυστυχῶς τοῦ κ. Φλοῦετ οἱ χεῖρες ἐκρύπτοντο τελείως μέσα εἰς τὰ γάντια του αἱ δὲ χειρίδες τοῦ παλτοῦ τοε ἔρθανον μέχρι τῶνδακτύλων του.

(*Ἀκολουθεῖ*)

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΟΥΛΑΣ

Εἶχα πολλὲς ἡμέρες νὰ ἰδῶ τὸ συμπαθητικὸ πλασματάκι. Πάντοτε ἐπερίμενα τὶς βραδυνὲς ὧρες νὰ ἔλθῃ νὰ μοῦ ξαναφέρῃ τὸ ἐνθυμιό της καὶ μαζὺ μαὐτὸ τὴ γλυκειὰ μελαγχολία της ποῦ τόσο μὲ εὐχαριστοῦσε, μὰ ἡ μέρες ἐπέρναγαν καὶ ἡ μικρὴ δὲν φαινόταν.

Τὴν εἶδα... τὴν εἶδα γιὰ τελευταία φορὰ ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ἡμέρες, ἐμπῆκε μέσα στὸ καφενεῖο καὶ ἔοριξε τὸ ἐρευνητικὸ βλέμμα της γιὰ νὰ μ' εὕρῃ. Πόσο περίεργα χρωματισμένο μοῦ ἐφάνηκε αὐτὸ τὸ βλέμμα. Μὲ ἀντίκρυσε καὶ ἔρχόταν πρὸς τὸ μέρος μου. Πόσο ἀδύνατο ἦταν τὸ βάδισμά της, ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἦταν ἐτοιμη νὰ πέσῃ, προσπαθοῦσε νὰ στηριχθῇ στὰ τραπέζια καὶ στὶς καρέκλες. Σὲ λίγο ἦταν κοντά μου. Ἀλλὰ τί παράξενη ἡ ὄψι της, τί χλωμάδα διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ συνηθισμένη της. Πόσο κόκκινα ἦσαν τὰ μάτια της, πῶς ἐγυάλιζαν τόσο πολύ. Ἀσφαλῶς κάτι εἶχε. Ἦταν ἄρρωστη .. πολὺ ἄρρωστη !

Τί ἔχεις ; τὴν ἐρώτησα... ποῦ ἤσουν τόσες μέρες ;

— Ἤμουνα ἄρρωστη .. βαρειὰ ἄρρωστη, μοῦ εἶπε, ἐνῷ ἕνας βήχας ξερὸς καὶ δυνατὸς ἐβεβαίωναν τὰ λόγια της. Νὰ καὶ τώρα, ἐξακολούθησε ἔχω πυρετό... παλὺ πυρετ... ὑποφέρω, δὲν ἀντέχω πειά. Θεέ μου, δὲν ἀντέχω. Κύαταξε νὰ δῇς, καὶ μοῦ ἔτεινε τὸ χέρι της. Ἔπιασα μὲ προσοχὴ τὸ μικρὸ χεράκι της καὶ τὸ ἐχούφιασα. Πόσο ἦταν ζεστό.

— Ἀ ! μὰ ἔχεις πυρετό... πολὺ πυρετό, τῆς εἶπα.

— Λὲ σοῦ τῶπα ;

— Μὰ γιατὶ δὲν ἔμενες στὸ σπῆτι σου ;

— Λὲ μ' ἄφινε... ἀναστέναξε, πολλὲς ἡμέρες ἐκάθησα δίχως δουλειὰ καὶ δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ μὲ κρατάῃ ἔτσι. Λυὸ δάκρυα ἔφθασαν στὰ μάτια της. Μὲ σηκωσε μέσα ἀπὸ τὰ σκουτιά μου, γιὰ νὰ βγῶ νὰ δουλέψω. Εἶνε μεθυσμένος, ἔρχεται ἀπὸ κοντά μου. Θεέ μου δὲν ἔχω πιάσει οὔτε μιὰ πεντάρα. Ἔκλαιγε, ἔκλαιγε οἰωπηλὰ καὶ ἀθόρυβα, ἡ ἀδύνατες ἀναπνοές της ἦσαν ἐτοιμες νὰ σβύσουν, τὰ δάκρυά της ἐκυλοῦσαν καὶ ἔσταξαν ἀπάνω στὰ ἄνθῃ της μιὰ δροσιὰ τόσο παθητικὴ ποῦ ἐνόμιζες πῶς θὰ δώσουν ζωὴ καὶ σ' ἐκεῖνα.

Ὅταν ἔπαψε τὸ πορόπονό της, ξεχώρισε ἕνα ἄνθος καὶ μοῦ τὸδωσε.

— Καϋμένη, τῆς εἶπα... καὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω ἀπόψε. Δὲν ἔχω τίποτα... Ἀ ! Στάσου... Ἔχω ἕνα φράγκο... Νὰ πάρτο... Καὶ ἂν μπορῇς φύλλαξέ το νὰ πάρῃς τίποτα δικό σου γιὰ νὰ γίνῃς καλλίτερα.

— Δὲν ἔχεις ἄλλο ; μοῦ εἶπε.

— Μὴ σὲ μέλει γι' αὐτὸ, ἀποκρίθηκα ἐγώ !

— Εὐχαριστῶ... εὐχαριστῶ, καὶ μοῦ ἔοριξε ἕνα βλέμμα γεμᾶτο ἀπὸ εὐγνωμοσύνη καὶ μελαγχολία ποῦ θὰ τὸ θυμᾶμαι πάντα. Ἐπροσπάθησε νὰ κινηθῇ γιὰ νὰ φύγῃ, ἀλλὰ τόση ἦταν ἡ κούρασί της ποῦ ἔπεσε ἐξαντλημένη ἐπάνω σὲ μιὰ καρέκλα.

Ἐγὼ μὲ θλίψι τὴν ἐκύτταζα. Μιὰ ἀγωνία βαρειὰ μοῦ ἐγέμιζε τὰ στήθη, καὶ μιὰ ἄμετρη πίκρα μοῦ ἐκυρίευε τὸ λογισμό. Μπροστά μου ἔβλεπα τὸ ἀνθος τῆς ζωῆς, τόσο ἀθῶο, τόσο ἄκακο ποῦ δὲν εὕρισκα γιατί ἡ μοῖρα ἐφάνηκε τόσο κακὴ γι' αὐτό. Ἐλυπούμην ποῦ δὲν ἤμποροῦσα νὰ κάμω κάτι νι' αὐτό, ἐμεμφόμουν τὸν ἑαυτό μου ποῦ τόσον καιρὸ δὲν εἶχα λάβει κάποια ἀπόφασι, Εὕρισκα πῶς ὅλοι εἴμαστε ἄνθρωποι τῶν ἐντυπώσεων τῆς στιγμῆς... ποῦ ἔπειτα πνίγουμε κάθε καθήκον κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα τῆς ἀδιαφορίας καὶ τῆς ἀμεριμνησίας, Ἔβλεπα πόσο ἤμουν ἀνάξιος, ἀφοῦ δὲν μποροῦσα νὰ βοηθήσω ἕνα πλάσμα μὲ ζωὴ ὅπως ἐγώ, ποῦ ὑπόφερε τόσο δυνατά. Ἔβλεπα τριγύρω μου τόσον κόσμο ἀπορροφημένον σνὰ εὐχαριστα παιγνίδια ταυ, ὥστε αἰσθανόμουν μιὰ ἀκατανίκητη ἀηδία.

Στὸ διάστημα αὐτὸ τῶν συλλογισμῶν μου, ἡ μικρὴ ἐσηκώθηκε, μὲ ἐκαληνύχτισε καὶ ἀφοῦ ἔδωσε δυναμη στὸν ἑαυτό της, ἐκινήθηκε πρὸς τὴν πόρτα. Ἐνόμιζα πῶς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ ἔπεφτε. Κατώρθωσε νὰ φθάσῃ σὴν πόρτα καὶ ἔβγῆκε.

Πέρασαν λίγες στιγμές. Μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ μείνω πλειὰ ἐκεῖ μέσα. Εἶχα μέσα μου ἕναν ὁλόκληρο κόσμο δυστυχίας, δὲν ἤμποροῦσα ν' ἀνεχῶ αὐτοὺς ποὺ ἦσαν τριγύρω μου, ἡ καρδιά μου ἐκτυποῦσε δυνατὰ, καὶ τὸ μυαλό μου ἐφανταζετο χίλια δυὸ περίεργα πράγματα. Ἐφόρεσα τὸ παλτό νευρικὰ κι' ἔφυγα χωρὶς νὰ πληρώσω καὶ τὸν καφέ μου. Δὲν εἶχα ἄλλωστε.

Ἡ δροσιὰ τῆς νύχτας δὲ μοῦ ἔφερε καμμιὰ ἀνακούφισι, ἐξακολουθοῦσα νὰ ἔχω τὶς ἴδιες ἰδέες, ἐπεροπατοῦσα βιαστικὰ κανονίζοντας τὸ βῆμα μου σύμφωνα μὲ τὴ βιαιότητα τῆς σκέψεώς μου.

Ἔξαφνα σ' ἕνα μέρος ἦταν κόσμος πολὺς μαζεμένος. Μοῦ ἔκλεισαν ὀχεδὸν τὸ δρόμο. Κάτι εἶχε συμβῆ. Ἦταν φαρμακεῖο. Κάποιος χτυπημένος, ἐσκεφθηκα. Χωρὶς νὰ θέλω ἄκουγα τὰ σχόλια τῶν ἀνθρώπων ποῦ ἐπερίμεναν ἀπ' ἔξω. Κι' ἔλεγαν.

— Ἦταν μικρὸ τὸ κο ,ιτσάκι ;

— Ὡς δέκα τεσσάρων χρονων τὸ κακόμοιρο, ἔλεγε λυπημένα κάποια γειτόνισσα.

— Καὶ μὲ τί τὸ χτύπησε ;

— Μὲ τα χέρια του, ὁ κακοῦργος. Ἤθελε νὰ ἐοῦ κλέψῃ μιὰ δραχμὴ ποῦ κρατοῦσε στὸ χέρι του, ἐκεῖνο προσπάθησε ν' ἀντισταθῇ, ἄρχισε νὰ τὸ χτυπάει μπουνιές !... τὸ χτύπησε στὸ στῆθος δυνατά, κ' ἐκεῖνο ἔπεσε ἀναίσθητο χάμω, ἐνῷ τὸ αἷμα ξεχύθηκε ποτάμι ἀπὸ τὸ στόμα του.

Φρίκη... Ὅ,τι ἄκουσα ἦταν ἀρκετὸ, ἐκατάλαβα τί εἶχε συμβῆ. Ἀνατρίχιασα ἀπὸ τὸ φρικτὸ ἄκουσμα, ἡ σκέψις μου ἐπνίγηκε ἀπὸ θυμό, ἡ καρδιά μου ἐγέμισε ἀπὸ ἀγριότητα, ἐσπρωξα μὲ βία τὸν κόσμο που ἐπερίμενε ἀπ' ἔξω κ' ἐμπῆκα σὰν μισοτρελλος μέσα στὸ φαρμακεῖο.

Μπροστά μου παρουσιάσθηκε μιὰ εἰκόνα ἀπεργαπτης τραγικότητος.

Ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸν καναπὲ ἦταν ξαπλωμένο τὸ μικρὸ πλασματάκι, φαινόταν σχεδὸν ἀναίσθητο ἐπάνω στὴ σγισμένη ποδιὰ εκοκκίνζαν ἀγγόνες ἀπὸ τὸ αἷμα ποῦ εἶχε ξεράσῃ.

Τὰ χέρια της ἦταν τεντωμένα παραλλήλως στὸ σῶμα της, καὶ μέσα στὴ δεξιὰ γούφτα ἐκρατοῦσε ἀκόμα σφιχτὰ τὸ νόμισμα ποῦ τῆς εἶχα δώσῃ. Τραβῶ κατ' εὐθείαν στὸν καναπὲ... τί ἤθελα νὰ κάμω ; δεν τὸ ἤξευρα αὐτὴ τὴ στιγμή. Τώρα φαντάζομαι ὅτι θὰ τὴν ἔπερνα στὰ χέρια μου, θὰ τὴν ἔσφιγγα στὴν ἀγκαλιά μου, θὰ τῆς ἔκλεινα τὸ μισοπνιγμένο στόμα μὲ τὰ χείλη μου ἀπὸ μιὰ ὑπερβολικὴ εὐαισθησία ποῦ ἡ ὕπαρξίς της εἶνε συνδεδεμένη κάποτε μὲ τὸν ἑαυτό μας.

Ἕνας ὑπάλληλος τοῦ φαρμακείου μὲ συνεκράτησε :

Εἶσθε γιατρὸς ; κύριε, μοῦ εἶπε κάπω, ἀπότομα.

Ὄχι, ἀποκρίθηκα ζωηρὰ, ἐλλὰ ἤρθα γι' αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο τὸ κοριτσάκι.

— Τότε γιὰ ἕνα λόγο παραπάνου δὲν πρέπει νὰ τὴν ἐγγίξετε καθόλου, ἡ παραμικρὴ ταραχὴ μπορεῖ νὰ τὴν οκοτώσῃ.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ μικροῦλα ἦταν ἀναίσθητη καὶ μοῦ φαινόταν πῶς ἔτσι ἀουναίσθητα ἔσφιγγε ὁλοένα πειὸ πολὺ τὴ χοῦφτα ποῦ ἐκρατοῦσε τὸ νόμισμα. Δὲν ἔδειχνε τίποτα πῶς εἶχε ζωή, πῶς μποροῦσε τοὐλάχιστον νάχῃ. Ἡ ἀναπνοές της ἦσαν βαρειὲς καὶ ἀδύνατες καὶ φαινόταν σαν νἀσβῆναν σιγὰ-σιγά.

Ἕνας γιατρὸς ἔφθασε γρήγορα, ἔτρεξε κοντά της. Ἔπιασε τὸ χέρι της καὶ τὴν ἐσφυγμομέτρησε, ἔπειτα κάτι ἔκαμε στὰ βλέφαρά της, ἐγύριοε πρὸς τὸ φαρμακοποιὸ καὶ τοῦ εἶπε :

— Φέρτε την μὲ προέξχῃ ἀπὸ μέσα.

Τὴν ἔβαλαν ἀπο μέσα. Ὁ γιατρὸς τοὺς ἀκο λούθησε.

Ἐγὼ ἐπερίμενα μὲ ἀγωνία, δὲν ἤξερα γιατὶ κάτι μοῦ ἔλεγε μέσα μου πῶς δὲν θὰ ξαναιδῶ τὴ μικρὴ μου φίλη, ποῦ μοῦφερνε τόση χαρὰ πάντα μὲ τὴ φιλική της ἐπίσκεψι.

Ἐπερίμενα λιγάκι ἀκόμη καταλυπημένος.

Ὁ γιατρὸς ἔβγῆκ., δὲν ἐτολμοῦσα νὰ τὸν ρωτήσω, τὸν εἶδα ποῦ ἐφόρεσε τὸ παλτό του καὶ ἐτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ,

— Λοιπόν ; Ἐτόλμησα.

— Ἐξεψύχησε, μοῦ εἶπε φεύγοντα..

*Μιὰ ζαλάδα μοῦ ἤρθε στὸ κεφάλι, ἐνόμιζα πῶς ὅλα γυρίζουν γύρω μου, ἐνόμιζα πῶς πνίγομαι, ἤθελα νὰ φωνάξω, νὰ ξεκουμπωθῶ, νά... δὲν ἔξερω κ' ἐγὼ τί... Σὰν ἀστραπὴ ἐπέρασε ἀπ' ἐμπρός μου ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία ποῦ ἤμουν κ' ἐγὼ ἀρκετὰ ἀνακ

ότητες τῆς ζωῆς: ἦταν μηδαμινὲς μπρὸς στὴ δική του κατοστροφή. Δὲν ἦταν ἕνα κτύπημα μόνο γιὰ τὸ ἐγώ του. Ἤταν γιὸ κάθε τί δικό του, γι' αὐτὴ τὴν ἴδια τὴν ψυχή του ποῦ πρώ η φορὰ μίλησε τόσο δυνατα. Ἄ! νὰ μποροῦσε νὰ ἤξεοε ἡ Ἑλένη πόσο τὸν ἐ πλήγωσε μὲ τὴν πρᾶξι ης. Ὤ, ἂν ἤθελε νὰ τὸ λυπηθῆ, ἂν προσπαθοῦσε νὰ τὸν συμπαθήσῃ.. Ἄ, ὅλα εὕρισκ αὐτὴ τὴ στιγμὴ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ τὸ συγχωρήσῃ Μποροῦσε νὰ φύγουν μακρυὰ ἀπὸ τὸν καταραμένο αὐ ὸν τόπο, κ' ἐ εῖ μονάχοι καὶ χωρὶς περισπασμὸ νὰ ξανοβίλουν καινούργια θεμέλια μιᾶς ζω ῆς ἄλλης... Μὰ πῶς νὰ τῆς τὸ πῇ; Ν ι τῆς μιλήσῃ... νὰ τὴν συγκινήσῃ;... Θὰ τὸν ἄκουγε τάχα; Θ τοῦ ἀπ ντοῦσε, ἢ θὰ τοῦ φώναζε μὲ περιφρόνησι πῶς τὸν μισεῖ;

Ἄ! Θ ἐ μου... Θεέ μου, ψιθύρισε, σκεπάζοντας τὰ ματια καὶ ἀφίνοντας τὸν πόνο του νὰ ξεχυθῆ.

Καὶ τώρα αὐὴ τί νὰ κάνῃ.. κοιμᾶται.. ἀγρυπνάει.... σκεπτεται.... κλαίει, ὅτως σύτος; Ἀποτόμως πετάθη ὀρθός. Μία ἀκατάσχετη μανία τοῦ γε ήθη ε νὰ ἀιτληθῆῖ τί ἔκανε ἐκείνη. Πατῶντας στὰ νύχια πλησίασε στὴν πόρια, κ' ἐκόλλησε τ' αὐτί ν' ἄφρογ καυθῆ. Κρ τοῦσε τὴν ἀναπνοή του ἀκόμα, γιατὶ φοβόταν κι' αὐτὴ πῶς μποροῦσε νὰ τὸν ἀροδώ η. Μι σιωπὴ μυσιηρὰ ου, ποῦ τὸν τ ὁμαξε, χύθηκε γύρω του. Ἄξαφνα ἕνα ἄλαφρο ἀναστενάγμ, κ' ἕνας λυγμὸς βγαλμένος ἀπὸ τὰ βάθη μιᾶς ψυχῆς διέκοψαν τὴ μονοτονία τῆ σιωπῆς Ἀηα ρίχιασε. Ἔλεει τα ἄλλος λυγμός... τρίτος λυγμος. Ἄ! κλαίει... κλαίει... Μιὸ παγωμένη πνοὴ τὸν ἔλουσε καὶ μιὰ φρικτὴ ἀγωνία ἐθρονιόσθη στὰ στήθια του. Κλαιει τάχα ἀπὸ μετάνοια... ἢ ἀπὸ ἔρωτα; Κλαίει γιὰ κεῖνο ποῦ ἐχάλασε ἢ γιὰ κεῖνο ποῦ δὲν ἐλπίζει νὰποκτήσῃ;

Ἔσκυψε κ' ἐκύτταξε ἀπὸ τὴν κλειαρότρυπα μὲ τὴν ἴδια προσοχὴ νὰ μη προδοθῆ. Καὶ τὴν εἶδε ἐκεῖ, ντυμένη, γονατισμένη κοντὰ στὸ κρεββάτι τοῦ παιδιοῦ, μὲ τὸ πρόσωπο ἀκουμπισμένο πάνω σ' αὐτό, χωμένο μέσα στὰ χέρια νὰ κλαίῃ.

Μὲ μιᾶς τοῦ ἦλθε ἡ ἐπιθυμία ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, καὶ τρέχοντας νὰ γονατίσῃ κοντὰ τῆ, νὰ τὴ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιὰ του καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

Νὰ τὸν συγχωρήσῃ.. γιατί;... Τί τῆς εἶχε κάμει αὐτός. Σὲ τὶ ἔφταιρε αὐτός... μήτω, ἦταν αὐτὸς αἰτία δλη; αὐτῆς τῆς ἱστορίας; Ἀποτραβήχθη σιγὰ-σιγὰ... ἀπὸ τὴν πόρτα. Τώρα στὸ νοῦ του στριφογύριζαν κάτι ἀλλόκοτες... κάτι περίεργες ἰδέες.

Ναί, ἐγώ... ἐγώ, εἶμαι ὁ αἴτιος συλλογιζόταν. Ἐγὼ ποῦ στάθηκα ἀνάξιος νὰ κερδίσω τὴν ἀγάπη της... ἐγὼ ποῦ δὲν ὑπῆρξα ποτὲ τρυφερός... ποῦ δὲν προσπάθησα μὲ κανένα τρόπο νὰ ἱκανοποιήσω τὴν εὐαισθησία της! τΑ! πόσο εἶχε δίκηο ποὺ μὲ κατηγόρησε. Τί ἔκαμα σ' ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια ποῦ ἐζήσαμε μαζύ; Διατηροῦσα μόνο τὸν ἐγωϊσμὸ τοῦ ἀνθρώπου ποῦ ἀγόρασε νὲ μια τιποτένια ἐπιδειξι μιᾶ γυναῖκα, γιὰ νὰ τῆς δημιουργήσῃ μιὰ ζωὴ δυσβάστακτη. Ἐπῆρα μια γυναῖκα, ἕνα θῦμα.., μόνο γιὰ νὰ μοῦ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἔλλειψι ποῦ ἔβλεπα γύρωμου. Τῆς ἔδωσα μόνο ἀπὸ τὰ λεφτά μου... τί τῆ ἔδωσα ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου λοιπόν; ἀπὸ τὴν ψυχή μου... ἀπὸ τὸ νοῦ μου... Τ ποτα... τίποτα.. Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια... Ἄ! νὰ ποῦ τώρα κοταδικάζω μονάχος τὸν ἑαυτό μου... Τὴν ἄρηα ἔ σι ἀνυπεράσιστη στὴν ἀδυναμία τῆς καρδιᾶς.... καὶ τὴ στιγμὴ ποῦ βρέθηκε ἕας ἄλλος, ποῦ τῆς μίλησε μὲ τὴ γλῶσα τῆς ψυχῆς του, τὴν ἐνέρδισε. Νὰ ποῦ ἐδημισύργησα μόνος τὴν καταστραφή μου. Καὶ τώρα τί νὰ κάμω;.. Τώρα ἐγὼ εἶμαι ἕνας τρίτος... ἕνας μισητὸς τρίτος... Τί οἰκοίσμα ἔχω γὼ νὰ ζητήσω λόγο;.. Τὸ δικαίωμα ποῦ μοῦ δίνει ὁ νόμος σ' αὐτὴ τὴ περίστισι εἶ ε ἕνα ἀνήθικο δικαίωμα. Ὄχι, δὲν ἔχω θέσι πλειὰ ἐγὼ μὲς τὴν καρδιά της κι' ἔχω ὑποχρέωσι νὰ τὴν ἀφήσω ἐλεύθερη νὰ ζήσῃ σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία της Καὶ τὸ παιδί;... Ὤ! αὐτὸ θὰ τὸ πάρω μαζύ μου.. αὐτὸ εἶναι δικό μου... αὐτὸ θὰ εἶνε ἡ προσπάθεια τῆς ζωῆς μου... ἡ ἐξιλέωσί μου.

Καὶ συντριμμένος ἀπὸ τὴν αὐτοκαταδίκη τον, ξανακάθησε, καὶ γέρονοντας τὸ κεφάλι ἔκλαψε κι' αὐτὸς πολύ.. πολύ.

Ὄξω ὁ πυκνὸς πέπλος τῆ; νύχτας σχιζόταν, καὶ μὲσ' ἀπ' τὴς σχισμὲς του μιὰ ἀχνὰ ὠχροῆ φωτὸς ἐπρόβαλε. Σὰν μιὰ δυνατὴ πνοὴ ἀνέμου νὰ συνεστῆρε τὸ βαρὺ σύγνεφο, ἡ νύχτα σκορπιζόταν, καὶ μαζύ της ὅλος ὁ κόσμος τοῦ μυστηρ ου κάμνοντας θέσι στὴς φωτολουσμένες ἀτλίδες τῆς αὐ ῆ, ποῦ ἔτρεχαν χαρούμενες ν' ἀγκαλιάσουν τὴν πλάσι. Ἕνας πετεινὸς τραγούδησε περήφανον ὕμνο στὴ χαραυγή' κι' ὁ ἀντίλαλός του χίλιες φορὲς ἀκούσθηκε ἀπὸ μακρυὰ Καὶ ὕστερα τῶν πουλιῶν ἡ προσευχή, ἡ πειὸ ἁρμονικὴ μελῳδία, ἐσάλπισε τὸ ρόδισμα τῶν κορυφῶν τοῦ βυνοῦ ἀπὸ τὸ φίλημα τοῦ ἡλιου.

Ὁ Κώστας ἔσυρε τὸ κουρασμένο κορμί του στὸ παράθυρο πόοο τοῦ φαινόταν μαγευτικὰ ὅλα αὐτὰ ὕστερα ἀπὸ τὴν τόση ἀγωνία τῆς νύχτας. Εἶδε ἕναν ποῦ περνοῦσε στὸ δρόμο μὲ τὸ ζῶ του κουβαλῶντας πράγματα· νὰ ἕνας εὐτυχισμένος, ἐξέπε. Εἶδε ἄλλον ποῦ πήγαινε στὸ χωράφι του· νὰ ἄλλος εὐτυχισμένος, εἶτε... Εὕρισκε πῶς ὅλοι ὅσοι περνοῦσαν αὐτὲς τὴς στιγμές.. πῶς ὅλοι ἦσαν εὐτυχισμένοι.

ΡΟΜΕΟ

Ἀνάπης Λόγια

Η ΚΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Κάποια πουλιὰ μᾶς ἀποχαιρετοῦν τώρα καὶ κάποια λουλούδια πεθαίνουν. Οἱ ἔρημοι κ' οἱ ὀρφανοὶ ἀρχίζουν νὰ φοβοῦνται τὴν νύκτα καὶ τ' ἀγρια τὰ πονεμένα προτιμοῦν χίλιους θανάτους ἀπὸ ἕνα φθινόπωρο.

Ὅλα τελειώνουν τώρα. Κ' ἡ μικροούλα ἐλπίδα ποὺ εἴχαμε, ὅτι κάποτε πάλι θὰ συναντηθοῦμε, σβόνει κι' αὐτή.

Ἡ ἡμέρες πειὰ δὲν θὰ ἔρχωνται παρὰ γιὰ νὰ μᾶς κάμουν νὰ κλαῖμε καὶ ἡ νύκτες θὰ μᾶς βασανίζουν μὲ τὴς ἀναμνήσεις τῶν περασμένων. Μέσα στὴν καρδιά μας μὲ τὸ φθινόπωρο θ' ἀφήσῃ τὴν νεκρὴ ἡ σιγή. Ὅλα θὰ σωπάσουν μέσα μας καὶ ὅλα θὰ νεκρωθοῦν κι' ἡ καρδιά μας δὲν θὰ εἶ ε ἀπὸ μιὰ νεκρὴ πολιτεία, μέσα στὴν ὁποία θὰ βασιλεύῃ ἡ κακία τοῦ μεγάλου θανάτου.

Προσπάθησε τοὐλάχιστον ἐσὺ νὰ περάσῃς μὲ κάποια ἀνάπη, ἔστω καὶ ψεύτικη, μὲ κάποιο χαμόγελο, ἔστω καὶ ψεύτικο τὴς θλιβερὲς αὐτὲς ἡμέρες σου. Κάμε πάλι τὴν ἀπόπειρα ν' ἀγαπήσῃς. Ζήτησε ν' ἀγαπηθῆς. Γιὰ μένα θάσαι μαρτύριο νὰ σὲ βλέπω χωρὶς ἀγάπη. Ἀγάπησε γιατὶ ποιὸς ξέρει. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ μπορεῖ νὰ σὲ κάμῃ νὰ ξαναθυμηθῆς τὴν δική μου στοργή.

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΤΙΓΜΑΙ ΚΑΚΟΤΡΟΥ

I

Ἔκαμ' ἐγκλήματα! ἔσπειρε τρόμο!
Καὶ εἰς τοῦ βίου του τὸν ἄγριο δρόμο
Στὸ αἷμα βούτηξε, στὴν κακουργία,
Τριγύρω σκόρπισε τὴ δυστυχία!
Χείλια μὲ στεναγμοὺς κατάρες δίνουν,
Σπορλένα κόκκαλα βλαυτήμεις χόνουν,
Καὶ ἡ κατάρες βογγοῦν στ' αὐτιά του,
Αὐταις θὰ γίνουνε καὶ βασανά του.
Ἔκαμ' ἐγκλήματα! ἔσπειρε τρόμο!
Ἀλλὰ τοῦ βίου του τὸν ἄγριο δρόμο
Ἔρχετ' ὁ θάνατος τώρα νὰ σβόσῃ,
Τῆς κακουργίες του νὰ σταματήσῃ.
Πάνω στὸ στρῶμα του στριφογυρίζει,
Ὁ χάρος ἄγρια τὸν βασανίζει.

II

Κτυποῦν μεσάνυχτα, κόσμος χαλάει,
Βορρᾶς μὲ δύναμι φυσομανάει,
Ἀντάρα γίνεται! Θεέ μου φρίκη!
Ἀκούει οὐρλιάσματα, θαρρεῖ, ψῶς λύκοι
Μέσα στοὺς τάφους σας βαθειὰ χφθῆτε.
Ἐμὲ τὶ θέλετε; Γιατὶ γελᾶτε;
Γύρ' ἀπὸ μένανε γ.ατὶ πηδᾶτε;
Τὶ μὲ παιδεύετε; Δὲν μὲ λυπᾶστε;
Ἐμὲ τὸ δύστυχο ἤσυχο ἄστε
Κι' ἀπὸ δῶ φύγετε—Θάρθῆς κοντά μας
Ὅλοι φωνάζουνε, στὴ συντροφιά μας!
Τὸν τάφο ἀφήσαμε ἐμεῖς γιὰ σένα,
Ὅλοι οὐρλιάζανε μὲ στόμα ἕνα,
Θὲ νὰ σὲ πάρουμε γιὰ σύντροφό μας,
Μὲ μᾶς θὲ νἄρθῆς, θἄσαι δικός μας!
Καὶ σὰν δαιμόνια γύρω χορεύουν
Κσὶ νὰ τὸν πάρουνε μαζὶ γυρεύουν.
Αὐτὸς τρελλαίνεται, θέλει νὰ φύγῃ,
Σ' ἕνα βλαστήμημα τὸ στόμ' ἀνοίγει.
Μὰ νά ι Ὠχρίασε! Ἀπ' τὸ κορμί του
Μὲ τὴ βλαστήμια του φεύγ' ἡ ψυχή του!

ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΚΟΥΡΑΣ

Ο ΣΕΙΣΜΟΣ

Τί ἐτράβηξα διὰ νὰ ἐπιτύχω τὴν συνάντησιν αὐτὴν ἕνας Θεὸς τὸ γνωρίζει. Πόση βενζίνα ἐχάλασα, πόσες σαμπρέλλες ἔκοψα, πόσες φορὲς ἐλησμονήθην εἰς τὸ «Poisson d'or» καὶ τὸ «Pavillon rose» πόσους μισοθοὺς προεξόφησα, ποσα γραμμάτια ὑπέγραψα, πόσες φορὲς ἔκαμα τὴν ἡμέρα νύκτα καὶ τὴν νύκτα ἡμέρα, πόσες φορὲς ἄφισα τὸν ἐγωϊσμό μου νὰ ὑποσιῇ τοῦ κόσμου τοὺς ἐξευτελισμούς.., πόσα... ποσα...

Ἐπί τελους ὅμως ἐπέτυχα τὴν πρώτην συνάντησιν. Ἐπὶ τέλους τὰ ὡραῖα χειλάκια, ποὺ ἐπὶ τόσον καιρὸν ἦσαν κλεισμένα τόσο πεισματάρικα, ἤνοιξαν καὶ ἄφησαν τὰ μαγικὰ αὐτὰ λόγια:

— Ἐλᾶτε τὸ μεσημέρι σπίτι μου ποῦ ὁ ἄνδρας μου θὰ λείπῃ. Ἀλλὰ προσέξατε πολύ. Πρέπει νὰ εἶσθε πολὺ καλὸς μαζῆ μου, διότι ἀλλέως θ' ἀναγκασθῶ νὰ σᾶς διώξω. Μὴ νομισετε... ἐγὼ εἶμαι κακιά.

Ἄ, ὄχι τὴς γνωρίζω πολὺ καλὰ τὴς γυναῖκες, καὶ μαλιστα τὴς παντρεμένες γυναῖκες. Ἐννοεῖν νὰ τηροῦν τὰ προσχήματα, ἀκόμη καὶ ὅταν τὸ χέρι των φθάνει μέχρι τοῦ κομπιναιζόν.

Ἂς εἶναι...

Ἐκείνη τὴν ἡμέραν, ἕως ὅτου ἔλθῃ τὸ εὐλογημένο μεσημέρι ἔζησα ὡς ἐν ὀνείρῳ. Δὲν ἔβλεπα, δὲνἐσκεπτόμην παρὰ αὐτήν.

Ἄ, φίλοι μου δὲν εἶναι μικρὸ πράγμα νὰ κατακτήσῃ κανεὶς μιὰ παντρεμένη γυναῖκα, ἡ ὁποία ἔχει σύζυγον τὸν ὡραιότερον ἄνδρα τῶν Ἀθη ῶν.

Ἐπὶ τέλους με τὸ πρῶτο κτύπημα τῆς καρπάνας εὑρέθηκα πατῶν τὸ πρῶτο σκαλοπάτι τοῦ σπιτιοῦ της.

Μὲ ἐδέχθη μὲ τὴν οἰωνίαν ἐπιφυλακτικότητα της. Καὶ μὲ ξεναρώτησε:

— Μοῦ ὑπόσχεσθε να εἶσθε πάντα καλὸς μαζῆ μου;

— Κυνιά σας, ὡραία μου κυρία, τῆς ἀπήντησα καὶ αὐτὸς ὁ Ἑωσφόρος μεταβάλλεται εἰς ἄγγελον.

— Πολὺ καλά. Βλέπετε ἐγὼ πόσον καλὴ φαίνομαι μαζῆ σας.

Συλλογισθῆτε ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἴμεθα ἐντελῶς μόνοι ἐδῶ μέσα. Κατώρθωσα νὰ τοὺς διώξω ὅλους καὶ πρὶν τὸ ἀπόγευμα δὲν θα ἔλθῃ κανείς.

Ἐγὼ ἐστεκόμην ἀκόμη ὀρθὸς σκεπτόμενος ποίαν τακτικὴν μάχης ν' ἀκολουθήσω. Τὴν ἔφοδον ἐξ ἀπήνης ἢ τὸ πολιορκητικὸν σύστημα; Ἐπροτίμησα τὸ πρῶτον. Ἡ ὡραία μου φίλη ἔμεινε κατάπληκτος. Φαίνεται ὅτι τὸ σύστημα αὐτὸ τῆ ἤρεσε πολύ, ἐπειδὴ δὲν διεμαρτυρήθη. Διὰ νὰ τηρήσῃ ὅμως τὰ προσχήματα ἠναγκάσθη νὰ... λυποθυμήσῃ καθ' ἣν στιγμὴν τὴν ἔσφιγκα στὴν ἀγκαλιά μου...

— Τετέλεσται, ἐσκέφθηκα Ἡ ὡραία αὐτὴ γυναῖκα σὲ δύο λεπτὰ θὰ γίνῃ δική μου. Καὶ ἐσυγχαιρόμην τὸν ἑαυτόν μου διὰ τὸ κατόρθωμα μου αὐτό καὶ ἐφλεγόμην ἀπὸ τὸν πόθον καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ συγκίνησις μοῦ ἔφερναν ἠλιγγον, ὅταν κάποιος, ἤχισε νὰ κτυπᾷ ἰσχυρὰ τὴν πόρτα.

— Φῆ ε, μοῦ ἐφώναξεν ἡ φίλη μου, συνελθοῦσα ἀμέσως. Φύγε... ὁ ἄνδρας μου!...

Ἐπειδὴ μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ φύγω ἐχώθην μέσα εἰς τὴν κρεββατοκάμαρα καὶ ἐκρύφθηκα μέσα εἰς μιαν ντουλάπαν.

Ὁ σύζυγος ἐν τῷ μεταξὺ εἰσῆλθε. Θὰ ἦτο πολὺ τρομαγμένος, διότι ἡ φωνή του ἔτρεμε.

— Χρυσῆ μου, ἐρώνεξε στὴ γυναῖκα του εἶσαι καλὰ λοιπόν;

— Τί ἔπαθες, Τάκη μου; Γιατὶ αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

— Δὲν ἔννοιωσες τίποτε;

— Ὄχι.

— Καλὲ ἐξωϊεχάλασε ἡ Ἀθήνα ἀπὸ τόνσει σμό. Ἤιουν στῆς μαμᾶ; ὅτιν τὸν ἔνοιωσα κ' ἔτρεξα ἀμέσω; νὰ δῶ μὴν ἔπαθες τίποτα.

— Κοιμώμουν, ἐψιθύρισεν ἡ σύζυγος καὶ γι' αὐτὸ φαίνεται δὲν εἰσθάνθηκα τίποτε.

Ὁ σεισμός! Νὰ ἡ ἀφορμὴ διὰ τὴν ὁποίαν ἔχασα μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μου τὴν ὡραιοτέραν γυναῖκα τῶν Ἀθηνῶν.

Εἶμαι νὰ μὲ κλαῖτε.

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

50 λεπτὰ ἡ λέξις

Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας 16—18 Σκοπὸς ἕνας. Γρ ψατε: Μίμην Πουλάκην Poste Restante Δαύλεια Λεβαδείας.

— Ὁποια καρδιὰ νοιώθει, πῶς μπορεῖ νὰ μιλάῃ γιὰ ψηλότερα ζητήματα, ἀ. γράψῃ: Μιχάλην Καρδιοδίφην. Χ Σ. Ο Π. Βέρροιαν.

— Ἀλληλογραφῶ μὲ νέους καὶ νέας. Ἀνταλλάσσω καὶ καρτ ποστάλ. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται Γράψατε: Λέλαν Ξενάκη Poste Restante Βόλον.

— Ξένος, προχειμένου νὰ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας προσεχῶς, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δεσποινίδων ἢ κυριῶν 20-25 ἐτῶν. Γράψατε: George Papparoditis Δ σ Πσπαχρήστον, Thos Cook on. Ltd. Boulac Cairo.

— Νέος ξενητευμένος, ἀρκετὰ μορφωμένος καὶ ἄριστα ἀπ κατασταημένος, ζητεῖ νὰ ἔλθῃ εἰς πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μεὶὰ μορφωμένων Ἑλληνίδων καὶ καλῶν οἰκογενειῶν, ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ. Σκοπὸς ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ Ψ υδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψ τε: George Menos, 231 Park Row Now york City u. s a.

— Νέος 19ε ης ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ Πειραιώτισσες 15—19 ἐτῶν. Σκοπὸς ὅ,τι ἐπακολοθήσῃ. Γράψατε: Ἄγγελον Ξενίεν' P. r Πειραιᾶ.

— Νέος, πρὸ ἐτῶν καλῶς ἐγκατεσημένος ἐν Ἀμερικῇ, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Σκοπὸς ἱερός, Εἶναι μία εὐκαιρία ποῦ δεν πρέπει νὰ χάνῃ ὁ δεσποινίς. Διεύθυνσις: Vasilios Antoniou. Βασίλειος Ἀντωνίου, 462 Main St Athol Mass u. s. a.

— Ἐσμεράλδαν, Κορινθος: Δια μίαν καὶ μόνην φοραν ἔ ,ιβον τὴν ἐξαίρετον τιμὴν νὰ ζητήσω παρὰ μιᾶς εὐθερίας ἀτθιδος ἀλληλογραφίαν, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἦ ην ἀντάξιος ἀπαντήσεως. Μὴν εἶσθε τόσον ὑ τερήφανος. Δὲν σᾶς ζητῶ ὑπερβολάς. Μίαν ἀπ ἦν ἀλληλογραφίαν διὰ τῆς ὁποίας θὰ γνωρισθῶ ν καλλίτερα. Θερμοτατα χαιρετῶ ὑμᾶς. Ἀκούραστος Τεμπέλης.

— Νέος εἰκοσαετής, μορφωμέ ος, συμπαθής, καλῆς οἰκογενειας καὶ μὲ ὅλα τὰ προσόντα, ποὺ χαρακτηρίζουν ἕνα τέλειον ἄνδρα καὶ σπανιον χαρακτῆρα, ζητεῖ τὴν φιλίαν καὶ γνωριμίαν, δεσποινίδος ἢ χῆρας τῶν ἄνω προσόντων. Φιλία, Ἔρως. Γραψατε Σ. Τ. Ρ. r Ἐνταῦθα.

— Δύο ἀχώριστοι φίλοι, Κωνσταντῖνος Ἀναγνωστόπουλος καὶ Παναγιώτης Λυμπέρης, φοιτηταὶ καὶ ἤδη ραδιοτηλεγραφηταί, αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας μορφωμένας. Σκοπὸς ὅ,τι ἐπ κολουθήσῃ. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Θηβῶν, Καλαμῶν, Μελιγαλᾶ, Ἀλεξανδρ ὑπόλεως, Πειραιῶς. Γραψατε: Ρ. τ. Ἀλεξανδρυ ὑπολιν, ψευδώνυμα ἀποκλείονται.

— Νέος, ἀρχιλογιστὴς καὶ γλωσσομαθής, ζητεῖ τὴν φιλίαν κυρίας ἢ δεσποινίδος ὑ τοσχόμενος νὰ τῆς ἐκμάθῃ τὴν λογιστικήν, δι πλογραφίαν ὡς καὶ τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν ἂν ἐπιθυμῇ Γράψ ιτε: Κ. Α.Α. P. Restante Ἐνταῦθα.

— Ἀνώνυμος τριμελὴς φοιτητικὴ ἑταιρία ἀρτίως πεπαιδευμένη ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας μορφωμένας, Ἑλληνιστί, Γαλλιστί, Ἀγγλιστί. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Πατρῶν, Αἰγίου, Κορινθου καὶ Μυτιλήνης. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε: Ν ρκισσον, Θαλασσινόν, Ἐβέν, Σελιανίτικα Αἰγίου.

ΤΑ ΑΣΤΕΙΑ ΤΟΥ Κου ΒΑΖΟΥ

ΣΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Ὁ κ. Βάζος προσκαλεῖται εἰς κυνήγιον ἀπὸ δυὸ-τρεῖς φίλους του.

— Θὰ πᾶμε νὰ βροῦμε κανένα τριγόνι τοῦ λέγουν.

Ὁ κ. Βάζος σηκώνει τὰ χέρια του ψηλὰ καὶ ἀνα κράζει:

— Τριγόνι, τριγόνι—τρυ—γόνι-γόνν, δηλαδή κλείνω τὸ γόνν. Περίεργο πρᾶγμα πῶς ἔγινε μονοχο τοῦ ἔτσι εὔκολα. Γυναῖκα τρέχει νὰ μὴν ξεχάσω.

— Θὰ τρῶμε καὶ ὀρτύκια, προσθέτει κάποιος φίλος του.

Ὁ κ. Βάζος σκέπτεται λιγάκι καὶ κατόπιν σωνάζει θυμωμένος.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὰ ὀρτύκια. Αὐτὰ δὲν γίνοται τίποτα. Ἀλλοξέ τα, ἄλλοξέ τα.

Ὁ κ. Σφιρντιρλόνης

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ὅσα τραγούδια, ὦ πένα μου δῶ στὸ χαρτὶ ἀ-
[ραδιάζεις,
ὅλα βγαλμένο ἀπ' τὴν καρδιά,
θὰ ζήσῃ τὸ καθένα τους τόσο, ὡς ποὺ νὰ τ' ἀλ-
[λάζῃς
μ' ἄλλο, ἀπ' τὸν ἴδιο ἀνθόκηπο μὲ πιότερη εὐ-
[ωδιά!

Καὶ τώρα ποῦ στὴς νιότης μου τὴν πρώτη ἀνα-
[τριχίλα
μεθῶ ἀπ' ἀγάπες καὶ κρασί,
γράφεις τραγούδια ἡδονικὰ· μὰ σὰν πέσουν τὰ
[φύλλα
τότε τὶ δρόμο θὰ τραβᾶς γερόντισά μου σύ;

Ἔτσι ἡ ζωὴ περνᾶ παντοῦ, σήμερα γλέντια,
[γέλοια
τρέλλες, χαρές, κρασί, ἡδονές,
αὔριο θλίψες, ἀτυχιές, γιὰ κάθε της ἀμέκεια,
«Καλὴ ψυχὴ» κι' ἀντάμωσες στὶς ἄγνωστες
[μονές!

ΜΑΝΟΣ

Η ΤΕΧΝΗ Ν' ΑΡΕΣΗΣ

«Περισσότερον ἀξίζει ἕνα δόντι παρὰ ἕνα διαμαντι· λέγει μια γαλλικὴ παροιμία.— Τὰ λεπτὰ αὐ ὰ ὅ γινα, τῶν ὁποίων δὲν ἐκτιμᾷ τις τὴν ἀξίαν εἰμὴ ὅταν ἐλλείπουν, εἶνε προωρισμένα εἰς τὸ νὰ κομματιάζουν τὴν τροφὴν καὶ ὄχι εἰς τὸ νὰ θραύουν σκληρὰ σώματα καὶ νὰ κόπτουν τὴν κλωστήν. —Κάθε φορὰ ποῦ ἀποκλείνουν ἀπο τὸν φυσιολογικὸν αὐ ὸν προορισμόν των, διατρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ ρωγίσουν καὶ νὰ ἀνοιξοῦν ἔτσι τὴν θύραν εἰς τὰ μικρόβια τῆς σήψεως.

Ἐπίσης πολὺ ἐπικίνδυνοι διὰ τὰ δόντια εἶνε καὶ οἱ ἄκραι θερμοκρασίαι. Ἡ χρῆσις τῶν παγωμένων ποτῶν καὶ τῶν πολὺ θερμῶν συντείνει εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ σμίλτου ποῦ περιβάλλει τὸ δόντια μα.. Ἀποφεύγετε μετὰ προσοχῆς τὴν ἀπὸ τοῦ θερμοῦ εἰς τὸ ψυχρὸν ἀπότομον μετάβασιν, ποῦ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ἐπιφέρει τὰς περισσοτέρας ὀδοντα λγίας.

Milton

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Εὐχαριστῶ θερμῶς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ καλοῦ ἀτμοποιοῦ «Νικόλαος Τόγας» ἰδιαιτέρως δὲ τοὺς θαλαμηπόλους τῶν διαμερισμάτων τῆς Ἀης θέσεως διὰ τὸ ἐπιδειχθὲν παρ' αὐτῶν ἐνδιαφέρον πρὸς ἀνεύρεσιν ἀντικειμένου προσφιλοῦς εἰς ἐμέ, ὅπερ ἔτυχε νὰ ἠλησμονήσῳ ἐν τῷ ἀτμοπλοΐῳ της.

Ἡ ἑταιρία Τόγια εἶναι ἀξία συχαρητηρίων διὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τάξιν εἰς τὰ ἀτμόπλοιά της.

Α. Σ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας πωλοῦνται τὰ κάτωθι βιβλία καὶ μυθιστορήματα:

ΤΟΜΟΙ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

2ου, 3ου, 4ου, 5ου 6ου καὶ 7ου ἔτους ἑκαστ. Δρ. 10

ΕΡΓΑ Σ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

Ἡρὼ καὶ Λέανδρος	ἕκαστον Δρ.	15
Ἰουδὴθ	» »	15
Ἕνα φιλὶ στὸ σκοτάδι	» »	25
Ἄσμα ᾀσμάτων	» »	25

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Σ ΦΑΙΡΑΣ

Γέμμα	» »	4
Ἀγκὼθάγγελος	» »	4
Φιλολογικὸν ἡμερολόγιον	» »	10
Ὁ γάμος τῆς Γρῆς } κωμῳδίαι	» »	3
Τὸ Φρενοκομεῖον } κωμῳδίαι	» »	3

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Μέγας ὁδηγὸς καλλονῆς	» »	30
Οἰκιακὴ μαγειρικὴ	» »	15
Μαγειρικὴ-Ζαχαροπλαστικὴ	» »	25

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Κασσιανὴ,	» »	50
Τὸ φρικτὸν λάθος	» »	10
Ἡ Γενοβέφα, μικρὴ,	» »	10
Ἡ Γενοβέφα, μεγάλη,	» »	25
Ἡ Γκόλφω. Περσσιάδου,	» »	15
Ἡ Ἐσμὲ	» »	15
Ὁ χορὸς τοῦ Ζαλόγγου	» »	15
Ἡ κόκκινη μάσκα	» »	15
Ὁ κόκκινος διαβολος	» »	15
Ἡ γυναῖκα, τὰ χαρτιὰ καὶ τὸ κρασί	» »	15
Ἡ μητέρα τοῦ ἀγ. Φανουρίου	» »	15
Πάπισσα Ἰωάννα	» »	30
Ἡ ὀρχόντισσα τῆς Σμύρνης	» »	20
Λυκογιάννας	» »	20
Μαρία Πενταγιώτισσα	» »	40
Κυρὰ μὲ τὰ Καμιλίας	» »	20
Καρδιὰ τῆς Μάννας	» »	50
Μαῦρη μάσκα	» »	40
Γιαννης, Πῶλ Δὲ Κὸκ	» »	20
Ὀδηγὸς καλῆς συμπεριφορᾶς, Χρυσοδέτος	» »	30
Χαλιμᾶ, σελίδες 700	» »	40

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τὰ 52 παραμύθια	» »	7
Ὁ Φιάκας	» »	6

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΝ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ; ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΚΩΜΩΔΙΑΝ ΑΥΤΗΝ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

'Α·ι·σέ.—Περιεργον μοῦ φαίνεται νὰ εἶναι τῆς τύχης μου τέτοιος ἄνθρωπος.

Καραγκιόζης.—Αὐτὰ εἶναι τῆς τύχης τὰ γραμμένα. Ὅ,τι γράφει δὲν ξεγράφει. Καὶ ποῦ νὰ μάθῃς καὶ τ' ἄλλο τὸ σπουδαιότερο.

'Α·ι·σέ.— Τί;

Καραγκιόζης. — Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει κ' ἕνα γυιό.

'Α·ι·σέ. — Ἔχει καὶ γυιό ;

Καραγκιόζης. — Μάλιστα. Ἕνα γυιὸ ποὺ τὸν λιμπίζεται ὅποιος τὸν βλέπει.

'Α·ι·σέ.—Κ' εἶναι μεγάλος ὁ γυιός του ;

Καραγκιόζης. — Ἐνάμισυ μέτρο.

'Α·ι·σέ. — Κ' ὕστερα μοῦ λὲς νὰ πάρω γιὰ ἄντρα μου ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει ἕνα τόσο μεγάλο γυιό.

Καραγκιόζης. — Ἄχ, κυρία μου καὶ δεσποινίς, νὰ ξέρατε τί καλὸ παιδάκι ποὺ εἶναι ὁ γυιός του. Πόσο θὰ σᾶς ἀγαπᾷ καὶ πόσο θὰ σᾶς ἐκτιμᾷ.

'Α·ι·σέ. — Καὶ πῶς τὸν λένε ;

Καραγκιόζης. — Ἔχει ἕνα δύσκολο ὄνομα. Εὐρωπαϊκό.

'Α·ι·σέ.—Εὐρωπαϊκὸ ὄνομα ἔχει ;

Καραγκιόζης.—Μολισια.

Α·ι·σέ.—Μήπως τὸν λένε Ἐρρίκο, Λουδοβίκο, Βενέδικτο ;

Καραγκιόζης.—Ὄχι.

Α·ι·σέ.—Ἀλλά ;

Καραγκιόζης.—Τὸν λένε Κολη ἤρι.

'Α·ι·σέ.—Κολητῆρι ;

Καραγκιόζης—Μάλιστα.

'Α·ι·σέ.—Τί ὄνομα εἶναι αὐτό ;

Καραγκιόζης.—Εὐρωπαϊκό.

'Α·ι·σέ.—Τέλος πάντων ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ πάρω ἄλλον ἄνδρα, διότι ἀγαπῶ τὸν Σελὴμ.

Καραγκιόζης —Ψέμματα λές, κυρά.

'Α·ι·σέ.—Πῶς ψέμματα.

Καραγκιόζης.— Ψέμματα, βέβαια, διότι δὲν ἀγαπᾶς τὸν Σελὴμ.

'Α·ι·σέ.—Πῶς δὲν τὸν ἀγαπῶ.

Καραγκιόζης.—Μάλιστα, διότι ἂν τὸν ἀγαποῦσες θὰ βαζες κάπου-κάπου τὸ μάγερα νὰ τοῦ στέλνη κανένα κεφτέ.

'Α·ι·σέ.—Τί ἀνοησίες εἶν' αὐτές ; Φαίνεται πῶς εἶσαι ἕνας κουτὸς ἄνθρωπος καὶ τίποτα παραπάνω. Φεύγω διότι ἀηδιάζω νὰ σὲ βλέπω.

Καραγκιόζης.—Μωρέ, τί μᾶς λές. Ἀμέ, καϋμένη, κάτι τέτοιες γυναῖκες σὰν ἐλόγου σου τῆς γράφω στὰ παλιά μου παπούτσια, ποὺ δὲν ἔχω.

'Αϊσέ.—Νὰ χαθῇς, βλάκα.

Καραγκιόζης.—Καλὰ κάνω ἐγὼ καὶ δὲν σὲ θέλω γιὰ γυναῖκα. Δὲ σὲ θέλω, δὲ σὲ θέλω, νὰ σκάσῃς δὲ σὲ θέλω.

(Ἡ 'Αϊσὲ τὸν κορεϊδεύει καὶ φεύγει).

Σουλτᾶνος.—Κύριε ὑπνωτιστή.

Καραγκιόζης. Παρών.

Σουλτᾶνος.—Ἦτον πρὸ ὀλίγου ἐδῶ ἡ κόρη μου ;

Καραγκιόζης. — Κόρη σου ἦτον αὐτή; Σουλτανε μου ;

Σουλτᾶνος.—Μάλιστα. Τί σοῦ ἔλεγε ;

Καραγκιόζης.—Ἄ, τίποτα. Ἦρθε νὰ δῇ πῶς κουνιέται...

Σουλτᾶνος —Πῶς κουνιέται ; Ποιό ;

Καραγκιόζης.Τὸ τραπεζάκι.

Σουλτᾶνος.— Τὴν σουσουράδα. Θὰ ἤθελε βέβαια, νὰ ρωτήση γιὰ τὸν ἐραστή της.

Καραγκιόζης —Πῶς ; Ἔχει ἐραστὴ ἡ κόρη σα ;

Σουλτᾶνος.— Ἔχει δυστυχῶς. Μὰ μήπως εἶναι τίποτε ὁ παλημάνθρωπος. Ἕνας τεμπέλης, ἕνας χασομέρης, ποὺ ἄλλο δὲν κάνει παρὰ νὰ γυρίζῃ τὴς νύκτες καὶ νὰ τραγουδάῃ. Μὲ τὰ τραγούδια του αὐτὰ μοῦ ξεμυάλισε τὸ κοριτσάκι μου ὁ κακοῦργος.

Καραγκιόζης.—Μὴ σικλεντίζεσαι ἀφέντη μου, καὶ θὰ τὰ διορθώσω ἐγὼ τὰ πράγματα.

Σουλτᾶνος.—Τί μπορεῖς νὰ κάνης ἐσύ ;

Καραγκιόζης.—Νά, ἂν θέλῃ ἡ κόρη σου νὰ πάψῃ τὰς σχέσεις μὲ τὸν λεγάμενο πρέπει νὰ βρῇς ἀμέσως ἕναν ἄνθρωπο νὰ τὴν παντρεψῃς, ἔστω καὶ φτωχό, ἔστω καὶ πεινασμένο, ἔστω καὶ ξωπόλητο.

Σουλτᾶνος.—Καλὰ λές. Ἀλλὰ πῶς νὰ βρεθῇ ὁ ἄνθρωπος αὐτός ;

Καραγκιόζης.—Ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ σοῦ τὸν βρῶ

Σουλτᾶνος.—Ἂν μοῦ κάνης αὐτὸ τὸ καλὸ, θὰ σὲ διορίσω κ' ἐγὼ ὑπασπιστή μου καὶ θὰ σοῦ δώσω μεγάλο μπαχξίσι.

Καραγκιόζης.—Πάω ἀμέσω νὰ τὸν φέρω.

Σουλτᾶνος —Τρέξε.

Καραγκιόζης. Ξέχασα, ἀφέντη, νὰ σοῦ πῶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ σοῦ φέρω εἶναι κομμάτι ἰδιότροπος στὸ ντύσιμό του καὶ στὰ φερσίματά του.

Σουλτᾶνος.—Δὲν πειράζει. Ἡ παροιμία λέει «ἀγάπα τὸ φίλο σου μὲ τὰ ἐλατώμματά σου».

Καραγκιόζης.—Καὶ μὲ τὰ ἐλατώμματά του καὶ μὲ τὴν πεῖνα του ἀκόμη. Πάω. Ἄ, δὲ μοῦ λές. Ὁ Χατσαζάρης εἶναι ἀκόμα μέσα ;

Σουλτᾶνος. Περιμένει στὸ μουσαφιροντά.

Καραγκιόζης.—Θὰ τὸν πάρω κι' αὐτὸν μαζῆ μου, ἔτσι γιὰ νὰ προσκαλέσουμε ἐπισήμως τὸ γαμπρό.

Σουλτάνος.— Νὰ τὸν πάρῃς. Ἀλλὰ γιὰ στάσου.

Καραγκιόζης— Τί ;

Σουλτᾶνος.— Νιστικὸς θὰ φύγῃς; Διέταξα νὰ σοῦ ἑτοιμάσουν τὰ φαγητά.

Καραγκιόζης. Δὲν πειράζει. Τὰ παίρνω καὶ τὰ τρώω στὸ δρόμο. Τὸ φαΐ θὰ κυττάξουμε τώρα ἡ τὴν κόρη σου ποῦ κινδυνεύει ἐξ αἰτίας τοῦ παλιανθρώπου ἐκείνου. Πάω.

(Ὁ Καραγκιόζης παίρνει τὸν Χαντζηαβάτην καὶ βγαίνουν ἔξω στὸ παλάτι).

Χατζηαβάτης.— Τελείωσε λοιπὸν ἡ δουλειά σου ;

Καραγκιόζης.— Ἡ δουλειὰ τώρα ἀρχίζει Χατσιατζάρη, καὶ χρειάζεται προσοχή.

Χατζηαβάτης.— Δὲν σὲ καταλαβαίνω διόλου.

Καραγκιόζης.— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω μὲ δύο λόγια. Πέπει νὰ καταφέρουμε τὸν Μπαρμπαγιῶργο νὰ πάρῃ γυναῖκα του τὴν κόρη τοῦ Σουλτάνου.

Χατζηαβάτης.— Τί λές, κακός σου καιρός ; Ἡ κόρη τοῦ Σουλτάνου νὰ πάρῃ τὸν Μπαρμπαγιῶργο ;

Καραγκιόζης — Βέβαια· Θὰ γίνῃ βλαχόγαμος ποὺ θὰ πάῃ καπνός.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΙΝΓΚΟΥ

ΚΙΝΗΜΑΤΑ

Κινήματα καθημερινῶς
κ' οἱ δυστυχεῖς οἱ δημοσιογράφοι
ἀπ' τὰ πολλὰ κινήματα
γινῆκαν κινηματογράφοι.

Ἔκανε κίνημα κι' ἡ ἀγάπη μου
καὶ χωρὶς διστάγμο ἡ κυρία
καὶ χωρὶς κόπο μοῦ κατέλυσε
τοῦ ἔρωτά μας τὴ δικτορία

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΤΡΑΛΩΝΩΝ

Καὶ ἄλλη σύζυγος σκοτώθηκε
μὲ τρόπο, ἄγριο, πρωτοφανῆ.
Κιμὰ τὸ κάνανε τὸ σῶμα της
κ' ὕστερα τῆς ἐπέρασαν σχοινί.

Τί θὲς φωνὲς καὶ διαζύγια,
παίρνεις μιὰ κάμα ἕνα μεσημέρι
καὶ ξεμπερδεύεις τὴ συμβία σου
κ' ἐλευθερώνεσαι ἔτσι χέρι-χέρι.

ΕΙΣ ΤΗΝ Καν ΠΑΓΚΑΛΟΥ

Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητη,
ποῦ τρέχει ὁ λογισμός σου,
γιατὶ μὲ χέρια τρέμοντα
κρατεῖς τὸ μέτωπό σου ; **Ο ΣΒΙΝΓΚΟΣ**

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΔΙΧΤΑΧΤΟΡΙΑ

Πάει κι' αὐτό, ρὲ Μανιώ μου φιλελεύτερη καὶ προοδευτική Ἔπεσε κ' ἡ δικτατορία, ἔπεσε ὡς εἶδος παράγκα τοῦ προσφυγικοῦ συνοικισμοῦ καὶ τώρα εἴμαστε ἐλεύτεροι νὰ κανονίσουμε τὰ αἰστήματά μας ἀνάλογα μὲ τὴν ἰδιοτροπία μας. Ξηγιέμαι Βιλέντσια ;

Στὸχω πῆ ἀρκετὰς βολὲς ὅτι ὁ ρωμηὸς δὲ χωνεύει κάτι τέτοιες σαχλαμάρες, δικτατορία δηλαδὴς καὶ σαχλὲ ὀλὲ μακαρόνια. Ὁ ρωμηὸς θέλει ἐλευτερία, ὅπως ἐγὼ κ' ἐσύ, ρὲ εἰδωλολάτρισσα. Δός του ἐλευτερία καὶ πάτου τὴ ψυχή. Δὲ θέλει ἄλλο. Μπῆκες ;

Τώρα μάλιστα. Στὸ τέλος τῆς γιορτῆς θὰ μπορῇς νὰ ρουφᾶς τὴ ρετσίνα σου καὶ νὰ συζητᾷς περὶ πολιτικῆ, ὄχι νὰ κάθεσαι μουγγὸς μέσα στὴν ταβέρνα καὶ νὰ συζητᾷς μονάχα μὲ τὰ πόδια καὶ μὲ γράμματα ἱερογλυφικά. Θἄρθουν τώρα κ' ἐκλογὲς καὶ θὰ κουνηθῇ λιγάκι τὸ αἷμα μας ποῦ ἐσκούριασε τόσον καιρὸ ἀπὸ τὴν ἀκινησία. Ἐκλογὲς ρέ, καὶ ἅγιος ὁ Θεός. Φτάνει νὰ μᾶς ἀφήσουνε νὰ ἐφαρμόσουμε πάλι τὰ πατροπαράδοτα διαδήλωσιδηλαδής, λόγοι δεκάριοι, σαλόνια. τσιγαράκια, γκιουβετσᾶδες καὶ λίγη συμπλοκὴ ὄξου ἀπὸ τὰ τμήματα. Μονάχα ἔτσι θὰ πάῃ μπροστὰ ὁ τόπος αὐτὸς ποῦ κατάντησε τώρα τελευταῖα ὡς εἶδος καραγκιὸζ μπερντέ. Ναὶ ἢ ὄχι ;

Κατόπιν πολυμήνου διακοπῆς λόγῳ τῶν περιορισμῶν τοῦ τύπου
ἐπανεκδίδεται ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ἡ μεσημβρινὴ ἐφημερὶς
Η "ΩΡΑ" (ΔΩΔΕΚΑΤΗ)